

ספר

טהרת ישראל

בו נאספו ענינים העקרים והדינים
הרגילים מהלכות נדה, ובו נכללו
הדינים האמורים בס' מעין טהור
(שנדפס בלשון אשכנזית המדוברת)
בתיקונים ושינויים והוספות רבות

בעזה"י ע"י

יחיאל מיכל טוקאצ'נינסקי

העתק והכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

נדפס

פעה"ק **ירושלם** תיבכ"א

עפ"י הצעת והיצאה הרה"ג החכם השלם מ"ה

ראובן אלושאורלי הי"ו

רב בעי"ת קוטאים יע"א

דפוס צוקערמאן הי"ו

שנת תרס"ב

ב"ה.

הלכות נדה לכל אדם הן מסורין, ורבים הם הדינים אשר יש מהמין שמועים בהם ואומרים שאינן אלא חומרות ומנהגי פרושין, ואינם יודעים שהן הן גופי הלכות של איסור נדה שהוא בכרת ר"ל. אף גם דינין אלה מסורין ביותר לנשים, וגם הנשים מחויבות ללמוד בהן (כדאיתא ב"מ"ד סי' רמ"ו ומבואר באו"ח סס"י מ"ז) כי מחסרון למודן נקל להן להכשל ולהבשיל בעת הגדול והחמור, וכל אשה הלומדת תורה הדינים השייכים לה מקבלת שכר על הלימוד ואשרי חלקה עבור זה.

ולתקנת המון העם והנשים ערך זה כבר רב גאון וצדיק אחד (רבי משה טייטלבוים זצ"ל הגאב"ד דק"ק אוהעל באונגארין) ספר יקר בשם „מעין מהור“, קכ"ז בו הדינים הרגילים מהלכות נדה והנהגת האדם בנוגע לאיסור חסור זה והרפסות בלשון (ושאג"א) אשכנזית המדוברת, למען יקראין וילמדון כל איש פשוט וכל אשה, וידעו דרך ה'.

אבל הני אנשים הפשוטים והני נשים דקאווקאו ודכוותיההו כמאי קא זכין? אלה בני המדינות אשר לשון אשכנזית זרה להם לגמרי (ויותר טובן להם לשון הקודש) באין להם ספר מורה דרך כעין זה, מי יורה להם דעה איך יתנהגו בנוגע לכל הלכות החמורות האלה התלויות בשערה?

כי ע"כ דציע הרב הגדול החכם המופלא צנמ"ס יר"א מרכים מו"ה ראובן אליאשאזזירי הי"ו הרב בעיר קומטאים לפני הצעיר הח"ס: או להעתיק את ספר מעין מהור מלשון אשכנזית ללשון הקדש ולהגיה ולהקן את הדברים שנכון לתקן ולהגיה, (ויש שם שבנושים אשר בלא ספק עלו בשגיאה ע"י המעתיקים השונים), או להעריך ספר על דרך הזה שיכלול בו קיצור הענינים והדינים מהלכות נדה.

ולמען המצוה ולמען תועלת וזכות רבים מלאתי את דברי הרה"ג החכם שי' הנז', וערכתי בעזה"י ספר **מהרת ישראל** כללתי בו העהקת הדינים האמורים בס' מעין מהור, והגהתיים ותקנתים, ואספתי בו עוד ענינים ודינים עקרים ונוספות רבות

ונחיצות, אשר העברתים גם לפני עיני שני חכמים גדולים מחכמי ישיבת עץ חיים הכרלית.

והרה"ג ר' ראובן הגו' המציע הוא שהוציא גם הוצאות הרפוס להיות סמצדקי ומזוכי הרבים, זכרה לו אל' לזיבה. ונחוץ שכל איש מישראל משימרי תורה ומצוה ילמוד בהלכות הללו וילמדן לאשתי (ואולי יעתיקום שוב וידפיסם אח"כ גם בלשון שלהם המדובר בקאווקאו וסכיבות'), גם נכון שכל בת בישראל קודם שנכנסת לחופה ילמדו אתה הורי' או קרובי' איזה עיקרים מהלכה זו, למען ירבו ימיהם וימי בנייהם לשוב להן כל הימים.

ה' ית"ש יזכנו להיות מהזוכים ומזובים, ללמוד וללמד לשבור ולעשות, ויקים וזקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו' ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, כתקית כל יש-אל אשר בהיכם האי צעירא ועירא דמן חבריא.

יחיאל מיכל זוקאצינסקי

מזכיר למסד הצבור בעה"ק ירושלם ת"ז וסכיבות" בית תלמוד תורה דתשכ"ד הכללי והישיבה הרוממה עץ חיים

לוח, ח"י הסימנים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם.

סימן א' מדיני יולדת.
סימן ב' יו"ד כיצד יתנהגו הבעל ואשתו בימי נדתה.
סימן ג' י"א הנהגת נדה בדברים שנקדושה.
סימן ד' י"ב דיני הפסק טהרה
סימן ה' י"ג ספירת שבועה נקיים.
סימן ו' י"ד מצות הטבילה כעונתה וזמני הטבילה.
סימן ז' ט"ו דיני חציצה בטבילה.
סימן ח' ט"ז דיני הפיפה ורחיצה קודם הטבילה.
סימן ט' י"ז דיני הטבילה.
סימן י' י"ח מדין מקוה.

סימן א' מהלכות צניעות.
סימן ב' דין פרישה סמוך לווסת כשיש לה ווסת קבוע.
סימן ג' דין פרישה באשה שאין לה ווסת קבוע.
סימן ד' חלקים בין ווסת קבוע לשאינו קבוע.
סימן ה' שאין לסמוך על אומדן הרעת.
סימן ו' ראית דם מחמת תשמיש ובקרה טומאה תחת בעלה.
סימן ז' הרגישה שנפתח מקורה ולא ראתה, ומציאת כתם.
סימן ח' מדיני כלה.

סימן א. (הקדמה: מהלכות צניעות).

- (א) האדם ירגיל און עצמו להיות בקדושה יתירה
 במחשבה טהורה ודעת נכונה כדי להנצל
 מהפסל בדבר ערוה. יזהר מיחוד ומדברי הבאי ושחוק
 התור וקלות ראש, ויגזר משפרות ויתרחק מן הנשים
 ומדברי חשק ומפל שפן מקריאת ספרי ענבים, שפל
 אלה מרגילין את האדם לערוה, והם מגרים ומרפים
 העצבים, מדפאים את הרוח, מכבים את הגוף והנפש,
 ונומלים חיו בעולם הזה ובעולם הבא. השמירה לזה
 שיפנה עצמו ומחשבתו לתורה וירחיב דעתו בחכמה
 ואין מחשבת העון אלא בלב פנוי מתורה וחכמה.
- (ב) וראוי לאדם להרגיל עצמו בקדושה ומחשבה טהורה
 גם בשעה שהוא עם אשתו, ולא ינבלו פה אף
 בינו לבניה ללא תועלת המצוה, ויהיה צנוע מאד, ולא
 ישמש במקום שפני אדם מרגישין.
- (ג) הזרע הוא פח הגוף ומאור העינים, וכשיצא ביותר
 הגוף בקה וכחו תישש ועיניו פהות וריח רע
 נודף מפיו והרבה כאבים וחללים באים עליו וחיו
 מתקצרים, ולכן לא יהא רגיל ביותר עם אשתו.
- (ד) לא יבטלו העונה אלא פישטניהם רוצים וכיטפבר
 קים מצות פור.
- (ה) כל אדם צריך לפקוד את אשתו בלי טבילתה ובקילה
 שפני יציאתו לדרך ובקילה שהיא מטבילתו שיתן
 דעתו עליה.

(ו) אָסוּר לְשַׁמֵּשׂ לְאוֹר הַנֵּר אֶף עַל פִּי שְׂמֹאפִיד בְּמַלְוֹתוֹ, וְאִם מִפְּסַקַת מְחִיצָה גְבוּהָ עֵשְׂרֵה טַפְחִים יָצְרוּ, וְאִם אוֹר הַנֵּר מְאִירָה דְרֹךְ הַמְּחִיצָה יֵאָפִיד בְּמַלְוֹתוֹ. אִם הִלְבְּנָה מְאִירָה עֲלֵיהֶם לְהַדְיָא אָסוּר, וְכִשְׂאֵינָה מְאִירָה עֲלֵיהֶם לְהַדְיָא אֵלָא בְּבֵית מִתְר בְּהַאֲפֵלַת טְלִית, וְכֵן אָסוּר לְשַׁמֵּשׂ בַּיּוֹם (אֶף בְּהַאֲפֵלַת טְלִית) אֵלָא בְּחֹדֶר אֲפֵרָה.

(ז) אָסוּר לְשַׁמֵּשׂ בְּבֵית שְׁשִׁיט בּוֹ סֵפֶר תּוֹרָה אוֹ מְגִילוֹת הָעֵשׂוֹיּוֹת בְּגִלְיָה, וְאִם אֵין לוֹ בֵּית אַחֵר יַעֲשֶׂה מְחִיצָה גְבוּהָ עֵשְׂרֵה טַפְחִים. תַּפְלִין אוֹ סִפְרֵי קֹדֶשׁ הַנְּדַפְּסִים אִם אֵין לוֹ בֵּית אַחֵר וְקִשָּׁה לוֹ לַעֲשׂוֹת מְחִיצָה מִהֲנִי אִם נֹחַתֶנּוּ בְּכַלִּי בְּתוֹךְ כְּלִי, וְהוּא שֶׁהַכְּסוּי הַשְּׁנִי אֵינוֹ מְיוּחָד דְּהַסְפֵּר, וְכִשְׂמִבְּסָה בְּמַלְבוּשׁ סְכִיב לְהֵאָרְנָה מִהֲנִי כְּכִלִּי בְּתוֹךְ כְּלִי. וְהַמְזוּזָה אִם הִיא קְבוּעָה בְּפָנִים הַבַּיִת צְרִיכִין לְכַסּוֹתָהּ בְּשְׁנֵי כְּסוּיִן, וְאִם הַשֵּׁם נִרְאָה דְרֹךְ הַזְּכוּכִית צְרִיךְ לְכַסּוֹתוֹ. (יְתֵר הַדְּבָרִים בְּהַלְכָה זוֹ הֵלָא הֵם בְּתוֹבִים עַל סֵפֶר שׁוּלְחַן עֲרוּךְ אוֹרַח חַיִּים סִימָן ר"מ).

סימן ב. (דִּין פְּרִישָׁה סָמוּךְ לְוֶסֶת כְּשִׁישׁ

דֶּה וָסֶת קְבוּעֵ).

(א) כְּשִׁישׁ יֵצֵא זְמַן וְסִתָּה לְרֵאוֹת כְּדִרְכֵן דְּרֹךְ נָשִׁים יִפְרוּשׁ בְּעֵקֶה מְפִנָּה עוֹנָה אַחֲתָהּ. וְעוֹנָה" הִיא יוֹם אוֹ לְבָקָה, שָׂאֵם דְּרָבָה לְרֵאוֹת בַּיּוֹם דְּרֹךְ מִשְׁל בְּכָל פְּעַם רְגִילָה לְרֵאוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁלִשִׁים אָסוּר לוֹ לְהִיט לְעָפָה בַּיּוֹם הַהוּא שֶׁל הַשְּׁלִשִׁים, בֵּין שֶׁהִיא רְגִילָה לְרֵאוֹת בְּפוֹקֵר וְכֵן שֶׁרְגִילָה לְרֵאוֹת בְּסוּף הַיּוֹם אוֹ בְּצִהָרִים, כִּל הַיּוֹם

מעין-מהור חדש

ההוא הנהו עונת וסתה ואסורה ובליה שקפניו ובליה
שקאחריו (אם לא ראתה בעונת וסתה) מתרת. ואם
הניקה לראות בליקה דרך משך פקל פעם רואה בליה
השייך ליום שלשים בין פתחלת הליקה ובין פסוף הליקה
אסורה כל גיל השייך ליום השלשים וקודם ואחריו
מתרת. ורבים מחמירים שאם זמנה לראות ביום פורש
ממנה גם כל לילה הקודם. ואם זמנה לראות בליקה
פורש ממנה גם יום הקודם. וכן ראוי לנהוג.

(ב) אם רניקה לראות קודם הגין החמה (אף שבכר האיר
היום) הרי זה עונת לילה ואסורה כל הלילה הקודם.

ואם מספקת בזמן ראיתה אם קודם הגין או לאחר
הגין אסורה כל הפעם לעת היינו לילה הקודם ויום
הבא פלו. ובשזמנה לראות בין השמשות אסורה גם בין
מעט לעת היינו יום הקודם וליקה הפא.

(ג) והרבה נשים יש להן וסת (זמן) קבוע. לראות פקל
פעם ביום קבוע ומיוחד אשר בו יבא לה
דרך הנשים אם מישלשים יום לשלשים יום או קבל כ"ה
יום או פחות או יותר. ואשה זו שיש לה יום קבוע
לראיתה חיישטת אף להענה של יום הקבוע לה פאשר
פתבנו.

(ד) ואשה שאין לה וסת קבוע ביום מיוחד אף שאין
הרבה לראות קודם כ"ז יום ואחר כך רואה
פעם ביום כ"ז ופעם ביום כ"ח ופעם ביום כ"ט. דנה עד
יום כ"ז דנה בקפני וסת ומתר להיות עמה. ומיום כ"ז
אחו היוםם שרגילה לראות פהם דינם בזמן וסתה ואסור
להיות עמה.

ד מעין-מהור חדש

(ה) פְּהַעֲנָה הַסְמוּכָה לְוִסְתָּהּ שְׁאֵסוּרִים פְּתִימִישׁ אֵינָם רְשָׁאִים גַּם בְּחַבּוּק וְנִשְׁוֹק.

(ו) זְקֵנָה שֶׁחָדַל לְהֵיוֹת לָהּ אֹרְחַת בְּנֵי־שֵׁם וְעָבְרוּ עָלֶיהָ שְׁלֹשׁ עֹנֹת וְלֹא רָאָתָה חֲרִי וְזוֹ בְּחֻקַּת מִסְלַקַּת

בְּדַמִּים, וְאֶפְלוּ חֲזָרָה וְרָאָתָה (אִם אֵךְ לֹא בְּזֶמֶן וְסֵת שְׁהִיָּה לָהּ מִקּוֹדֵם) אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת לְהִרְאֹתָהּ, וְזֹכֶת אִם

קָבְעָה לָהּ יָטוֹב וְסֵת קְבוּעַ חֲדָשׁ שְׁרָאָתָה אַחֲרָי. וְזִקְנָתָה שְׁלֹשׁ פְּלִמִּים בְּדִין וְסֵת קְבוּעַ אִזּוֹ חוֹשֶׁשֶׁת לְוִסְתֵּי הַחֲדָשׁ.

(ז) מְעַפְרַת אַחֲרַי גַּי חֲדָשִׁים וְכֵן מְיַנְקַת כָּר כ"ד חֲדָשׁ אַחֲרַי הַיָּדָתָה אֵךְ עַל פִּי שֶׁהִיא אֵינָה מְיַנְקָה אֶת

הַיָּלֵד אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת לְוִסְתָּהּ שֶׁהִיָּתָה רְנִיכָה לְרֹאוֹת אֵךְ אִם רָאָתָה יָטוֹב (בֵּין פְּעוֹנֹת וְסֵתָה מִקּוֹדֵם וְכֵן בְּזֶמֶן אַחֲרַי)

חוֹשֶׁשֶׁת לְהִרְאֹתָהּ בְּדֶרֶךְ שְׁחֹשֶׁשֶׁת לְוִסְתֵּי שְׁאֵינָה קְבוּעַ וְאֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת גַּם לְעֹנָה הַפִּינּוּנִית שֶׁהוּא יוֹם י'. .

(ח) עָבַר זְמַן הַגְּפוּר וְהַנְּקָה חוֹשֶׁשֶׁת יָטוֹב לְוִסְתֵּי הַרְאִשׁוֹן שְׁהִיָּה לָהּ מִקּוֹדֵם.

סימן ג. (דִּין פְּרִיָּשָׁה בְּאִשָּׁה שְׁאִין לָהּ וְסֵת קְבוּעַ).

(א) אִשָּׁה שְׁאִין לָהּ וְסֵת קְבוּעַ בְּלָהּ חֲשׁוֹב אֶצְקָה יוֹם הַשְּׁלִשִׁים (שֶׁהוּא זְמַן הַנְּשִׁים רַבּוֹת לְרֹאוֹת מִל')

יוֹם גַּל' יוֹם) בְּיוֹם וְסֵת קְבוּעַ בְּגוֹן שְׁרָאָתָה כ"ד תִּשְׁרִי ב' ל'פ' בְּרֹאשִׁית צְרִיכָה לְחוּשׁ לְיוֹם ג' חֲנִי שָׁרָה שֶׁהוּא יוֹם

הַשְּׁלִשִׁים מִיּוֹם רֵאשִׁיתָהּ. גַּם צְרִיכָה לְחוּשׁ לְמַחְרָתוֹ בְּיוֹם ד' חֲנִי שָׁרָה שֶׁהוּא כ"ד לְחֲדָשׁ חֲשׁוֹן (בְּאִשְׁרַי הִיָּה ב')

בְּרֹאשִׁית כ"ד לְחֲדָשׁ תִּשְׁרִי, עוֹד צְרִיכָה לְחוּשׁ אַחֲרַי כָּל רֹאֵיהָ שֶׁתִּרְאֶה שְׂמָא הִיא הַתְּחֵלֶת קְבוּעַת וְסֵת לְזֶמֶן

מעין-טהור חדש

ההפלגה לראות אחר מספר ימים בשעור שראיה זאת מופלגת מן הראיה הקודמת. הדרך משל ראיה ביום ב' לחדש ניסן ואחר כך ראיה ביום י"ח ב', חוששת ליום א' אייר שהוא יום השלשים מראית ב' ניסן, בשלא ראיה ביום א' אייר חוששת למחרתו ביום ב' אייר שהוא יום ב' לחדש פי שפא מראית ב' ניסן התחילה לקבוע וסת לכל יום ב' לחדש, וכשלא ראיה גם ביום ב' אייר חוששת אחר ט"ז ימים מן הראיה של י"ח ניסן והיגו שחוששת ליום ד' אייר שהוא מופלג מן י"ח ניסן במספר ט"ז ימים כמו שהיתה מופלגת ראיתיה הקודמת (מן ב' ניסן עד י"ח ב'). בשלא ראיה גם ביום ד' אייר צריכה לחוש עוד ליום י"ז אייר שהוא יום השלשים לראיה הקודמת של י"ח ניסן וכמו כן חוששת למחרתו ביום י"ח אייר משום יום החדש, אך ליום ב' סיון אינה חוששת עוד אחרי שלא ראיה ביום ב' אייר. ויש עוד מיני וסתות כמו וסת הדילוג או וסת הגוף על ידי סימנים שפגוף והם אינם שכיחים.

ב) ומפני שפדין זה יש חשבונות שונים לא תסמוך האשה על עצמה אלא על חכם יודע דתודין ולכן כל אשה שאין לה וסת קבוע תלך לחכם והוא יורה לה את הדרך איך תתנהג בפרישה סמוך לוסת. ג) הרוצה לקיים מצות פרישה בתקונה יזהר לכתוב תמיד את כל יום הראיה כמה הוא בשבוע ובחדש, ואם תלמיד חכם הוא יוכל לחשוב בעצמו ימי וסתה, ואם לאו יציע חשבונו לפני חכם וידע החכם להשיב לו כהלכה. ומת

סימן ד. (חלוקים בין וסת קבוע לשאינו קבוע).

(א) וסת קבוע נקרא פשהוקבע בג' פעמים זה אחר זה
 ודרך משל ראתה ב' ניסן ב' אייר ב' סיון יש לה
 וסת קבוע לכל יום ב' לחדש. וכן בג' הפלגות שוות
 ממספר של כ"ח יום וכדומה, ודרך משל ראתה ביום
 א' ניסן וביום כ"ט בו וביום כ"ז אייר וביום כ"ז סיון שיש
 ביניהם ג' הפלגות של כ"ח יום. וסת שאינו קבוע נקרא
 'פשראתה פעם אחת או שתי פעמים בזמן אחד':

(ב) וסת קבוע נעקר דוקא בג' פעמים. היינו פשעברו ג'
 עונות שהיתה רגילה לראות ולא ראתה עוד בהן. ואם
 עברו רק ב' עונות בלא ראיה לא נעקר עדיון זמן הוסת.
 אבל וסת שאינו קבוע נעקר בפעם אחת ספיון שעבר
 עליה זמן אחד שבו ראתה מקודם ולא ראתה שוב עתה
 לא תחוש לו עוד:

(ג) אשה שיש לה וסת קבוע קודם שבא הזמן שהיא
 רגילה לראות בו צריכה להכניס מוך דחוק
 שיהא מונח שם עד עבור זמן הראיה ואחר גן תוציא
 המוך ותראה אם לא נמצא עליו טפתדם. ואם לא עשתה
 כן ועבר זמן הוסת אף על פי שלא הרגישה כלל אסורה
 להיות עם בעלה עד שתבדוק עצמה. ואם רחצה את עצמה
 בזמן וסתה לא מהני לה בדיקה והרי היא בחזקת טמאה:
 (ד) ואשה שאין לה וסת קבוע לכתחילה צריכה גם כן
 בדיקה פשיניע זמן ראיה הקודמת. אך אם עבר הזמן
 בלא בדיקה ולא ראתה ולא הרגישה מתרת אחר כך

מהרת ישראל

אף בלא בדיקה, אבל יום השלישי (שהוא זמן עונה
בינונית) נחשב אצלה כזמן וסות קבוע שאף על פי שלא
הרגישה בו אסורה עד שתבדוק את עצמה.

(ה) אשה שיש לה וסות קבוע מתרת לבערה שלא בשעת
עונת וסותה גם בשלא בדקה את עצמה ואדרבה

אין לה לבדוק את עצמה בפני בערה, אבל שלא בפני
בעלה כל אשה המרבה בבדיקות הרי זו משפחת.

(ו) ואשה שאין לה זמן וסות כלל, צריכה לבדוק עצמה בבד
קבן סמוך לתשמיש מקודם וגם מיד לאחר

התשמיש, וגם הבעל יקנח עצמו לראות אחר בן אם לא
נמצא טפת דם, ואם שמשו פעמים אחדות בלילה אחד

אינה צריכה לבדוק ולראות אחר כל תשמיש אלא
תבדוק את עצמה ותראה קודם תשמיש ראשון ולמתרתו

בבוקר, ויקנחו עצמם היא והוא אחר כל תשמיש ולמחר
בבוקר יעיניו אם לא נמצא אדמומית על החתיכות

שקנחו עצמם בהן, ואם נאבד הבד שקנחה עצמה אחר
התשמיש לא תשמש עוד עד שתבדוק שוב את עצמה:

(ז) כל בדיקה וקנח שיהיה לא תעשה בשעה ששוכבת
אפרקיד:

(ח) אם היה עמה בעונה הפמוכה לוסותה בין פוסת קבוע
בין פוסת שאינו קבוע (בהזמנים שצריך פרישה

כאמור לעיל) אף על פי שלא ראתה דם צריכים שניהם
לקבל תשובה:

סימן ה. (שאיין לסמוך על אמד הדעת).

(א) אחרי שעבר עונת וסותה בין פוסת קבוע ובין בעונה
בינונית

בַּיְנוֹנִית (יוֹם הַשְּׁלִישִׁים) בְּאִשָּׁה שְׂאִין. לָהּ וְסָת
 קְבוּעַ, אֲסוּר לְבֹא עָלֶיהָ. עַד שִׁישְׁאֲלֶנָּה וְתֹאמַר לוֹ שֶׁבִדְקָה
 אֶת עֲצָמָה :

ב) אִשָּׁה שֶׁהִיְתָה מְמָאָה אַף עַל פִּי שֶׁעָבְרוּ זְמַן הַסְּפִירָה
 נְקִיָּם וּמִבְּלָה לֹא יִסְמָךְ הַפֶּעַל עַל אֲמֹד הַדַּעַת
 שֶׁבּוֹדֵאי מְבַלָּה אֵינָא צְרִיךְ שִׁישְׁאֲלֶנָּה וְתֹאמַר לוֹ שֶׁמְהַרָּה
 וּמְבַלָּה :

ג) וְאִם יוֹדַע הַפֶּעַל שֶׁלֹּא עָבְרוּ עֲדִיין הַיָּמִים כְּשֶׁעוֹר
 שֶׁאֲפִשֶׁר לָהּ לְסַפּוֹר וּלְטַבּוֹל אֵינָה נְאֻמָּנָת לֵאמֹר
 שֶׁמְהַרָּה הִיא :

סִימָן ו. (הַרְוָאָה דַּם מְחֻמָּת תִּשְׁמִישׁ, וּמְקַרָּה
 שֶׁל מְמָאָה תַּחַת בְּעָלָה).

א) אִשָּׁה שֶׁרָאָתָה דַּם מְחֻמָּת תִּשְׁמִישׁ ג' פְּעָמִים זֶה אַחַר
 זֶה תִּשְׁאֵל דְּחָכָם אִם יִכּוֹלָה לְדוֹר עוֹד עִם בְּעָלָה:
 ב) מִי שִׁשְׁמִישׁ עִם אִשְׁתּוֹ הַמְהַרָּה בְּעַת שֶׁמְתַר לוֹ לְהִיּוֹת
 עָמָה וּבִשְׁעַת הַתִּשְׁמִישׁ אֲמָרָה לוֹ נְמַמְאָתִי פִי
 הַרְגִישָׁה שֶׁצֵּאוּ מִפְּנֵי דַם נָדָה אֶל יִפְרוֹשׁ מִפְּנֵי מִידָה,
 פִּי גַם הַפְּרִישָׁה הִיא כְּבוּעַל נָדָה, אֵלֶּא יִשְׁהָה כִּלְאֵי מַעֲשֵׂה
 וְיִסְמָךְ עֲצָמוֹ עַל יָדָיו וְרַגְלָיו (וְלֹא עָלֶיהָ) וְיִפְלֹא פֶּחַד
 וְרַתַּח עַל הַמְכַשׁוֹר שֶׁבֵּא לְיָדוֹ וּכְשִׁימוֹת הָאֵבֶר יִפְרוֹשׁ
 אֶת עֲצָמוֹ וְיִשְׁפֹּשֵׁשׁ בְּמַעֲשָׂיו שֶׁנֶּרְטָנוּ לוֹ הַמְכַשׁוֹל הַזֶּה,
 וְאִם פִּירֵשׁ מִידָה אַף עַל פִּי שֶׁלֹּא יָדַע שֶׁאֲסוּר לְפָרוֹשׁ מִידָה
 יִשְׁאֵל דְּחָכָם לְקַבֵּל עָלָיו תְּשׁוּבָה :

ג) וְאִם הָיָה כְּלִי הַסְּמוּךְ לְכֻסְתָּה אֲשֶׁר אֶפְיָנוּ לֹא רָאָתָה

טהרת ישראל

היו צריכין לקבלת שובה, אם ראתהזם צריכין בפרה
ביותר על העברה הגדולה:

סימן ז. (אם הרגישה שנפתח מקורה ולא
בראתה, ומציאת פתם).

(א) אשה שהרגישה בימי טהרתה שנפתח מקורה מחיבת
תפף ומיד לבדוק את עצמה, וכשבדקה את עצמה ומצאה
על העד איזה מראה אם הוא מראה לבן מהורה היא
ואם יש קצת להסתפק בו צריכה להראות לחכם, אך
אם לא מצאה שום דבר על העד ממאה היא:

ונחויז לפרסם דבר זה בין הנשים שאם הרגישה שנפתח
מקורה מחיבת לבדוק מיד ואם לא מצאה שום
דבר ממאה היא בנדה:

(ב) אם הרגישה שזב ממנה דבר לח מחיבת גם כן לבדוק
עצמה מיד וכשבדקה ומצאה מראה מהור מהורה
היא, ואם מראה ממא ממאה היא, אלא אם לא מצאה
שום דבר תישאל על זה שאלת חכם. גם אם לא בדקה
את עצמה מיד אלא לאחר זמן (בין פשהרגישה זיבת דבר
לח ובין פשהרגישה פתיחת מקור) אז אפילו פשמצאה
מראה מהור צריכה לעשות שאלת חכם:

(ג) מעברת או מינקת (שהיא בחזקת מסלקת דמים)
שהרגישה פתיחת מקור או זיבת דבר לח
צריכה גם כן לבדוק את עצמה מיד, אלא שאם לא
מצאה בלום מהורה היא:

(ד) אשה ששמצאה בימי טהרתה (אף על פי שלא הרגישה

טהרת ישראל

ז

כְּלוּם, וְאֵפִילוּ אִם הִיא מְעַבְרַת זֶאוּ מִיְנֻקָּתָהּ עַל חֲלוּקָהּ
 או על סֵדִין פְּטָתָהּ (וּמִכָּל שֵׁפֶן עַל בְּטָרָה) אִיזָה פָּתָם
 שֵׁשׁ בּו כְּמוֹ אֲדַמְפִית או שְׁחַרְרִית או כְּמִרְאָה זָהָב
 וּבְדוּמָה צְרִיכָה לְהִרְאוֹתוֹ לְחֹכֵם, וּכְשֶׁהַחֹכֵם אָמַר שֶׁהוּא
 מִרְאָה טָמֵא יֵשׁ לָהּ כָּל דִּינֵי נְדָה: הָאֲמוּרִים מְסִימָן יו"ד
 וְהִלָּאָה:

(ה) וּבְכָל דְּבַר שֶׁאֵלֶּה, לֹא תִסְמוּךְ אֶת עֵצְמָהּ עַל דְּבָרֵי
 נָשִׁים בִּי אִם עַל חֹכֵם וּמוֹרָה הוֹרְאָה:

סימן ה. (מדיני פלה).

(א) בָּקָה מִיּוֹם שֶׁיִּגְבַּל זְמַן חֲתוּנָתָהּ צְרִיכָה לְהַפְסִיק
 בְּבִטְהָרָה וּלְסַפֵּר ז' נְקִיּוֹת (בְּדִין הָאֲמוּר בְּסִימָן
 י"ב ו"ג). וְכֵן הוּא הַדִּין אֵפִילוּ בְּשֶׁהִיא קְטַנָּה שְׁלֹא רָאָתָה
 מְעוֹלָם או זְקִינָה שֶׁפָּסְקָה מִקְרָאוֹת:

(ב) אִם לְאַחַר שֶׁסְּפָרָה ז' נְקִיּוֹת בְּמִלּוֹ הַשִּׁדוּךְ וּלְמַחַר
 נִתְפָּשְׂרוּ יָשׁוּב לַעֲשׂוֹת הַחֲתוּנָה צְרִיכָה לְסַפֵּר ז'
 נְקִיּוֹת אַחֲרָיִם, וְאִם עַל פִּי שֶׁבִדְקָה עֵצְמָהּ גַּם בְּיָמֵים
 שֶׁבְּנִתְיָיִם וְלֹא רָאָתָה לֹא מֵהֵנִי אֵלֶּה תִסְפֹּר מִחֲדָשׁ מִיּוֹם
 שֶׁהִגְבַּל עוֹד הַפְּלִים זְמַן הַחֲתוּנָה ::

(ג) כֵּן גַּם אִם לְאַחַר שֶׁסְּפָרָה הַנְּקִיּוֹת הַסֶּפֶס גָּתַת לָהּ חֲתָן
 אַחַר פְּתַח הָרֵאשׁוֹן, וְכֵן אֵפִילוּ אִם לְאַחַר שֶׁנִּתְרַבְּצָה
 שֶׁתִּנְשֵׂא לְאַחַר חֲזוֹר וְנִתְפָּסוּ שֶׁתִּנְשֵׂא לְחֲתָן הָרֵאשׁוֹן,
 בְּכָל זֶה צְרִיכָה לְסַפֵּר ז' נְקִיּוֹת אַחֲרָיִם:

(ד) יֵשׁ לְזַהַר מִלַּעֲשׂוֹת נְשׂוּאִין בְּיָמֵי טָמְאָתָה, וְאִם הֵעִת
 דְּחוּקָה וּמוֹכְרָחִין לַעֲשׂוֹת הַחֲפָה בְּיָמֵי נְדָתָה או
 קוֹדֵם שֶׁסְּפָרָה ז' נְקִיּוֹת (כֵּן גַּם בְּשֶׁפָּרְסָה נְדָה אַחַר הַחֲפָה)

טהרת ישראל

לא יתיחד החתן עם הפכה בלא שומר עד שתטהר ותטבול, ואפילו הוא אלמן והיא ארמנה:

(ו) גם מחזיר גרושתו צריכה לספור ז' נקיים, ואפילו גרשה והחזירה פשהיתה מסולקת מדמים, ואם עבר זה שהחזיר גרושתו ובנסה קודם שספרה הנקיים או שספרה נדה אחר חחפה אין צריכין לומר, כי אחרי שהיתה אישתו מכבד בתרין להתיחד אפילו קודם שטבלה:

(ז) פלה אם רשאה לטבול (קודם החפה) ביום, יבואר הלואה סימן י"ד:

(ח) לאחר שהיה החתן אצל הפכה הפתורה, ממאה היא מדם פתולים פנדה, ואחר שפרט ממנה אסור לבא עליה פעם שניה וודין בעילה הראשונה מבואר פיורה דעה סימן קצ"ג. ונחזין שההורים או השושבינים יזהירו על זה, ולמתי תפסיק הפלה בטורה קודם החתונה ואחר דם פתולים יתבאר בסימן י"ב:

סימן ט. (מדיני יולדת).

(א) יולדת שילדה בין וָלד חי בין וָלד מת ואפילו נפל אף שלא ראתה דם ממאה טמאת לידה, פשיולדה זכר ממאה ז' ימים מיטום לידה ואחר פן לספור ז' נקיים, וכשיולדה נקבה ממאה י"ד ימים ואחר פן סופרת ז' נקיים, ואם לאחר הטבילה ראתה טפת דם ממאה היא פשאר נדה (כי פכר החזיקו כל ישראל לטמא גם את הדמים שבימי מחר), ויש מקומות נוהגים שאף אם יכולה לטהר אינה מובלת תוך ארבעים יום ללידת זכר, ותוך שמונים יום ללידת

מִתְרַת יִשְׂרָאֵל

ח

גַּקְבָּה, אֵף בְּרוּב קְהִלּוֹתֵינוּ אֵין נוֹהֲגִים בֵּן :
(ב) וְרֵאוּי שְׁפָל רַב בְּעִירוֹ יִשְׁנִיחַ שְׁתֵּהִיָּה תִקְנָה קְבוּעָה
וְתִדְעָנָה כָּל הַיּוֹדוֹת מְתִי יְכוּלוֹת לִיִּמְהַר וְלִמְבוֹד
אַחַר לִידָתָן. וְיֵשׁ עֵינֵיזוֹת אֲשֶׁר אֵין הַשְּׁנָחָה עַל הַיּוֹדוֹת,
זוֹ תִתְנַהֵג בְּכֹה וְזוֹ תִתְנַהֵג בְּכֹה, וְכֵן לֹא יַעֲשֶׂה :

(ג) בְּשֶׁה־פִידָה דְבַר מַה עַל תְּסַמּוּךְ עַל עֲצָמָה אֶלֶּא תִשְׂאֵל
לְחֻכְם מִזְרָה הַזֹּרְאָה, וְכֹא־שֶׁר־יֵאֵמֵר בֵּן תַּעֲשֶׂה:

(ד) בְּשִׁישְׁבָה עַל הַמְּשִׁבֵּר וְהַרְגִישָׁה חֲבֵלִי לִידָה וְאַחַר בֵּן
פִּסְקוֹ צִירֵי הַלִּידָה אֶף עַל פִּי שְׁלֹא רָאָתָה
דָם צְרִיכָה הִיא לְשִׂאוֹל לְחֻכְם אִם עֲדִיין מְהוֹרָה הִיא
בְּפַעֲלָה:

סִימָן י . (הַתְּנַהֲגוֹת הַבַּעַל וְאַשְׁתּוֹ בַיּוֹמֵי נִדְתָּה) .

(א) מִיד שְׁנִמְמָאָה הָאִשָּׁה מְחֻיב הַבַּעַל לְהִיֹּת פְּרוּשׁ מֵאַתָּה
וּמִמִּינֵי קְרִיבוֹת שְׁלֹה עַד שְׁתִּסְפּוֹר זִנְקִים וְתִמְבוֹד,
וְכֹלֹא מְבִידָה לֹא תִצֵּא מִמְּמֵאֵת נִדְתָּה אֶף שִׁיעֲבֵרוּ כְּמָה
שָׁנִים וְלֹא תִרְאָה עוֹד :

(ב) בַּיּוֹם מְמֵאֵתָה לֹא יִשְׁחֹק עִמָּךְ, וְלֹא יִתְנַהֵג עִמָּךְ קְלוֹת
רֵאשׁ אֶפִּירוֹ בְּדַבְרִים :

(ג) לֹא יִנְעוּ זְבִיז אֶפִּילוֹ בְּאַצְבַּע קַבְנָה, וְלֹא יוֹשִׁיט מִידוֹ
לִידָה אֶפִּירוֹ עַל יְדֵי דְבַר אֲרוּךְ, גַּם לֹא יִזְרוֹק שׁוּם
דְּבַר לִידָה אוֹ תוֹף חִיקָה, וְכִמוֹ כֵּן אִסּוּרָה הִיא לְהוֹשִׁיט
וְיִזְרוֹק מִידָה לִידוֹ :

(ד) אִם אֵיכְלִין שְׁנֵיהֶם עַל שׁוֹלְחָן אֶחָד צְרִיךְ לְהִיֹּת אֵיזָה
שִׁינוּי מִימֵי מְהַרְתָּה, דְּהֵינּוּ שְׂבֵאָם בַּיּוֹם מְהַרְתָּה
רְגִלִּים לְאֶכּוֹל בְּקַעֲרָה אַחַת יֵאכְלוּ עִתָּה הוּא בְּקַעֲרָה

שְׁלוֹ

מהרת ישראל

שָׂדוּ וְהִיא בִקְעָרָה שְׂדֵה, וְאִם רְגִילִים בְּכַר פְּעַם לֶאֱכֹל
בִּקְעָרוֹת מִיַּחְדוֹת יִנְיָחוּ עִתָּה בֵּין קְעָרָה שְׂדוּ בֵּין קְעָרָה
שְׂדֵה דָּבָר שְׂאִין דְּרָפוּ לְהִיּוֹת מִנְּחָ שֶׁם בְּכַר פְּעַם, אוֹ
שְׂאִי אֲכָלוּ עַל מַפּוֹת מִיַּחְדוֹת, וְכֵן הוּא הַדִּין נְפִי פְּשָׁאֲכֻלָּת
הִיא מֵאֲכָר אַחַר אֲשֶׁר בְּכַהֲאִי גִוּוֹנָא אוֹכְלִין תְּמִיד
בִּקְעָרוֹת מִיַּחְדוֹת צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת הַפְּסֵק עַל הַשְּׂלַחָן, אִךְ
פְּשָׁה שְׂלַחָן גָּדוֹל וְאוֹכְלִין עָלָיו עוֹד אֲנָשִׁים וְאַחַר מִפְּסִיק
בִּינֵיהֶם – מְקִילִין כִּלָּא הַפְּסֵק דְּבָר עַל הַשְּׂלַחָן:

(ה) לֹא יֹאכַל הַבַּעַל מִשְׂיֹרֵי מֵאֲכָר שְׂדֵה, וְלֹא יִשְׁתֶּה
מִשְׂיֹרֵי הַכּוֹס שְׂדֵה, וְאִפְּלוּ שְׂמֵלְאוֹהוּ שׁוֹב דְּהֵיִנוּ
שְׂשִׁתָּתָה חֲצֵי הַכּוֹס וְהַשְּׂאִירָה חֲצֵי וּמְלֹאוֹהוּ מִחֲדָשׁ גַּם
בֵּן לֹא יִשְׁתֶּה הַבַּעַל מִזֶּה:

(ו) אִם שְׂתֵה אַחֲרֶיהָ אִישׁ אַחַר מִשְׂיֹרֵיהָ אוֹ אֲכַל מִשְׂיֹרֶיהָ
מִתַּר אַחַר בֵּן לְבַעֲלָהּ לְשִׁתּוֹת וְלֶאֱכֹל מִהַשְּׂיֹרִים,
גַּם אִם הוֹרֵק הַפִּי שְׂקָה מִהַכּוֹס שְׂשִׁתָּתָה לְכּוֹס אַחַר אִךְ
עַל פִּי שְׂתַּחֲזִירוּ אַחֲרֵי כֵן אֶת הַפִּי שְׂקִין לְכּוֹס רֵאשׁוֹן
שְׂשִׁתָּתָה מִתַּר לוֹ לְשִׁתּוֹת מִפְּנֵוּ, וְכִמוֹ בֵּן פְּשָׁהִיהָ בְּכַהֲאִי
גִוּוֹנָא בְּאֲכִיזָה מִתַּר, וְגַם רַבִּים מְקִילִין פְּשָׁאֲכֻלָּהּ וְשִׁתָּתָה
וְהִלְכָה לָהּ שְׂמִתָּר לוֹ לֶאֱכֹל וְלְשִׁתּוֹת מִשְׂיֹרֶיהָ[:

(ז) הֵא דְאִסוּר לֶאֱכֹל וְלְשִׁתּוֹת מִשְׂיֹרֶיהָ טַעְמוֹ מִשּׁוֹם
שְׂדָבָר זֶה מְבִיא לְיַדִּי חֲבָה וְלָכֵן הָאִיסוּר הוּא
דּוּקָא פְּשִׁיזְדַּע שְׂדֵהא אֲכֻלָּהּ וְשִׁתָּתָה מִזֶּה, אוֹלָם פְּשִׁאיִנוּ
יִדְעַ שְׂהוּא מִשְׂיֹרֵיהָ וְהוּא אוֹכֵל וְשׁוֹתֶה מִזֶּה מְנִיחִין לוֹ
לֶאֱכֹל וְלְשִׁתּוֹת וְאִין צְרִיכִין לְהַגִּיד לוֹ דְאַחֲרֵי שְׂאִינוּ
יִדְעַ לִפְּא הַפְּעַם שֶׁל הָאִיסוּר, וְאִם יִדְעַ שְׂהוּא שְׂיֹרֵיהָ

אֲךָ אֵינוּ יוֹדְעִים שֶׁהִיא נֹדֶה צְרִיכָה לְהַגִּיד לּוֹ שֶׁלֹּא יֵאָכֵל
וְלֹא יִשְׁתֶּה מִזֶּה :

(ח) אֲכָל הָאִשָּׁה מִתַּרְתּוֹת לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת מִמֶּה שֶׁשְּׂוֹר בְּעֵקֶה:
(ט) לֹא תִמְזֹג לְבַעֲלָהּ בּוֹם לְשִׁתּוֹת כִּשְׁהוּא רֹאֵה הַמְזִינָה.
וְכֵן לֹא תוֹשִׁיט בּוֹם מְזֹג לְהַנִּיחוֹ לְפָנָיו, אֲלֵא תַעֲשֶׂה
אֵיזָה שְׁנוּי מִן הַרְגִילוֹת כְּגוֹן שֶׁתַּעֲמִיד הַבּוֹם לְפָנָיו בְּיַד
שְׂמָאל אוֹ תַעֲמִידֶנּוּ עַל הַסְּפֶסֶל אוֹ עַל הַכַּר וּכְדוֹמָה. גַּם
כִּשְׁתָּבִיא לּוֹ מֵאֲכָל בְּקַעֲרָה מִיְחָדָת שֶׁלּוֹ לֹא תִנְיָחָה
לְפָנָיו אֲלֵא עַל יְדֵי אֵיזָה שְׁנוּי :

(י) כִּשְׂמִזְנָה לּוֹ בּוֹם וְהַנִּיחָתוֹ שֶׁלֹּא בְּפָנָיו (וּכְמוֹ כֵּן בְּמֵאֲכָל)
אֲךָ עַל פִּי שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שֶׁהִיא מְזִינָה וְהַנִּיחָתוֹ
מִתַּר לּוֹ לְשִׁתּוֹת :

(יא) וְגַם הַבַּעַל לֹא יִמְזֹג בּוֹם לְהָאִשָּׁה, גַּם לֹא יִיחַד בּוֹם
יַיִן לְשִׁחּוֹ לָהּ וְאֶפִּילוֹ בּוֹם שֶׁל בְּרָכָה, רַק אִם
בְּאַחַר שִׁתָּה מִהַבּוֹם מִתַּרְתּוֹת הִיא אַחַר כֵּן לְשִׁתּוֹת מִמֶּנּוּ:
(יב) לֹא תַעֲמִיד לְפָנָיו קִיתוֹן מִיַּם וּכְלֵי רְחִיצָה שֶׁיִּרְחֹץ הוּא
בָּהֶם שֶׁהוּא דֶרֶךְ חֻבָּה :

(יג) לֹא יֵשֵׁב עַל הַמַּטָּה הַמִּיְחָדָת לָהּ אֶפִּילוֹ שֶׁלֹּא בְּפָנֶיהָ,
וְכֵן שֶׁכֵּן שֶׁאִסוּר לּוֹ לְשָׁכַב עַל מַטָּתָהּ, וְכֵן הוּא
הַדִּין גַּם עַל בָּרִים וּכְסָתוֹת וְסִדִּינֵין הַמִּיְחָדוֹת לְשִׁבְיָתָהּ.
אֲבָל לְגַע בְּבָרִים שְׂלֵה וּבְסִדִּינֵיהָ אֵין אִיסוּר :
(יד) וְהִיא מִתַּרְתּוֹת לְשִׁבְתָּהּ עַל מַטָּתוֹ, אֲבָל לְשָׁכַב עַל מַטָּתוֹ
אִיסוּרָה :

(טו) אִם הַמַּטָּה שֶׁלּוֹ וְשֶׁהָ נֹגְעִין זֶה בְּזֶה לֹא יִשְׁכְּבוּ עֲלֵיהֶן
אֶפִּילוֹ הוּא בְּמַטָּתוֹ וְהִיא בְּמַטָּתָהּ :

מהרת ישראל

(ז) אסורה להציע לו כמדתו בפניו והיינו לפרוש סדין וכיוצא בו שהוא דרך חפה אבל הצעת

כסתות שהוא דרך מורח מתרת. ושלל בפניו הכל מתר אף שהוא יודע שחיא הציעה ופרשה הסדין:

(י) לא יסתכל בגופה במקומות שרגלים להיות מכוסים ואפילו בעקבה לא יסתכל:

(יח) לא ישובו הבעל ואישה נדה על ספסל אחד כשהספסל מתנדנד, ואם אדם אחר מפסיק ביניהם נוהגין

להתיר. וכן לא ישובו יחד בעגלה אחת לנסוע דרך טויל אם לא כשאחר מפסיק ביניהם. ואם צריכין לנסוע מעיר

לעיר וכדומה מתרין ובלבד שלא יגעו זה בזו, וזהספרדים נוהגין היתר בישיבה על ספסל אחד ועגלה אחת אף

שאין אחר מפסיק ובלבד שלא יגעו זה בזו:

(יט) כשאחד מהם חולה רחמנא ליצלו וצריך שישמיטוהו ישאלו שאלת חכם איך יתנהגו:

(כ) בכל אלו אין חלוק בין ימי זיבת נדתה ובין ימי ספירת ז' נקיים עד שתטבול:

(כא) יש נשים צנועות שנוהגות ללבוש בימי נדתן בגדים מיוחדים:

סימן י"א. (הנהגת נדה לדברים שפקדושה).

(א) נהגו הנשים כי בימי זיבת נדתן אין הולכות לבית הפנסת ואין מסתכלות בספר תורה, אך בימי

ספירת הנקיים לא נהגו בחומרא זו:

(ב) בעת שרבים הולכים לבית הפנסת כמו בימים נוראים או בעת נשואין של אחד מבניהם או שהיתה

יולדת וְנוהגות ליקף אחר איזה שבתות ללידתן לבית
הפנסת, בכל פהאי נונא הולכות לבית הפנסת אף בימי
גדתן :

(ג) גם אין הולכות בימי גדתן אל בית עלמין אפילו פדי
להתפלל שם :

סימן י"ב. (מענין הפסק טהרה).

(א) קודם שיתחיל למנות ז' נקים צריכה להפסיק בטהרה,
והיינו ביום שפוסקת לראות תבדוק עצמה בסוף
היום (פאשר יבואר בסעיף ד' והי') וכשלא תמצא עוד
שום אודם תתחיל למנות מיום המחרת שבעה ימים
נקים, ואם תמצא אודם על הבדיקה אין פאן פסיקת
טהרה ולא תמנה מיום המחרת אלא תעשה סוף יום
המחרת פסיקת טהרה וכשלא תמצא אז שום אודם
תתחיל למנות ז' נקים מיום שאחריו :

(ב) ואף על פי שראתה בכל היום דם גדה מבין שפסקה
לראות בסוף היום יכולה אז לפסוק בטהרה :

(ג) פסיקת טהרה צריכה לעשות דוקא בעוד יום קודם
שקיעת החמה פי אחר כך לא עלתה לה הפסק
בטהרה, ואם בעת שפסקה בטהרה כבר התפלל הקהל
או התפללה היא ערבית ואו שפבר קברו הקהל או
היא קדושת שבת ועדיין הוא יום, תעשה על זה שאלת
חכם :

(ד) הבדיקה של הפסק טהרה תעשה בן תיקח חתיכת
בד ז' נקי ורבו ותכניסו פאצבעה עמוק
היטב עד הפקל שמרגשת פשהיא עם בעלה, ואם
קשה

מִתְהַרְגֵי יִשְׂרָאֵל

קָשָׁה לָּהּ מְאֹד לְהַכְנִיחַ אֶת הַיָּד פֶּלַח בְּיָד בְּעוֹמֵק תַּכְנִיחַ
עַל כָּל פְּנִימֵי עַד הַמָּקוֹם שֶׁיִּשְׁדָּה מִגַּעַת בְּכָל הָאֲפָשָׁרִי
וְתִסְבֵּב אֶת הַיָּד בְּכָל הַצְדָדִין לְבָדוּק בְּכָל מָקוֹם בְּחֹרֶן
וְסָדֵקִין וּבִתְוֹלָה הַבּוֹדֵקֵת קוֹדֵם נְשׂוֹאֵין תְּבִדּוּק עַד בְּפֹה
שֶׁאֲפָשָׁר לָהּ, וְאַחֲרַיִן תּוֹצִיא אֶת הַיָּד וְתַעֲיִין אִם אֵין
עָלֶיהָ אֹדֵם, וְתִבְדּוּק וְתִרְאָה לְאֹדֵר הַיּוֹם דּוֹקָא וְלֹא לְאֹדֵר
הַיָּר, וְאִם לֹא בְּדָקָה עֲצָמָה הַיִּטֵּב בְּאוֹפֵן הַנְּזָכֵר אֵלֶּא
בְּדָקָה בְּדִיקָה קִלָּה הָרִי זֶה בְּאֵילָנוּ לֹא בְּדָקָה כְּלָל :

(ה) וְכֵן אִשָּׁה בְּשִׁירָה מִפְּסָקֵת בְּטַהֲרָה בְּאוֹפֵן הַזֶּה: שְׂאֲחֵר
שֶׁבְּדָקָה אֶת עֲצָמָה בְּחִתִּיכַת הַיָּד בְּאִשֶּׁר כְּתִבְנוּ
וּמִצְאָתָהּ נָקִי תַכְנִיחַ: שׁוֹב מִיָּד נָקִי אוֹ בַד נָקִי בְּעוֹמֵק
וּבְדוּחַק וְיִהְיֶה מוֹנַח שֵׁם מִקּוֹדֵם בֵּין הַשְּׂמִשּׁוֹת עַד לְאַחֲרַיִן
בֵּין הַשְּׂמִשּׁוֹת הַיָּנִינִי עַד עַתָּה יִשְׁהִי וְדָא לִיגְדָה, וְאַחֲרַיִן
תּוֹצִיא אֶת הַמּוֹף אוֹ הַיָּד וְתִרְאָה אִם הוּא נָקִי מֵאֲדָמוּמִית.
אֲכֵן אִם לֹא עֲשִׂיתָהּ בֵּין רַק בְּדָקָה אֶת עֲצָמָה בְּעוֹד יוֹם
בְּאֲמוֹר לְעִיל בְּסַעֲיָהּ ה' מְהֵרָה בְּדִיעֵבֵד :

(ו) וְאִם לֹא הִנִּיחָה מִיָּד דְּחוּק אֵלֶּא פְּסָקָה בְּטַהֲרָה עַל יָדֵי
בְּדִיקָה לְחֹדֵר, תְּהֵא הַבְּדִיקָה דּוֹקָא סְמוּךְ לְבֵין
הַשְּׂמִשּׁוֹת וְאִם הִיָּתָה הַבְּדִיקָה קוֹדֵם זְמַן מִנְחָה קְמִנָּה
צְרִיכָה שְׂאֵלַת חָכֵם, וְגַם יֵשׁ אוֹפְנִים אֲשֶׁר אֲפִילוּ בְּדָקָה
אֶת עֲצָמָה סְמוּךְ לְבֵין הַשְּׂמִשּׁוֹת, אִם אֵף לֹא הַפְּסִיקָה
בְּטַהֲרָה בְּהִנְחַת מִיָּד דְּחוּק מִקּוֹדֵם בֵּין הַשְּׂמִשּׁוֹת עַד
לְאַחֲרַיִן בֵּין הַשְּׂמִשּׁוֹת צְרִיכָה גַם בֵּין שְׂאֵלַת חָכֵם, וְלִכְּוֹן
נָכוֹן כִּי לְכַתְּחִלָּה תַּעֲשִׂינָה פְּסִיקַת טַהֲרָה רַק בְּמִיָּד דְּחוּק
בְּבִסְעִיף ה' :

(ו) פִּשְׁפוּסֶקֶת בְּמַהֲרָה צְרִיכָה לְרַחוּץ אֶת עֵצְמָה לְכָל
הַפְּחוֹת בְּאוֹתוֹ מְקוֹם וְתִלְפֵשׁ פְּתוּנֹת לְבָן
וְנָקוּ וְשָׂאֵר חִלּוּקֶיהָ יִהְיוּ לְבָנִים וְנָקִים בְּדוּקִים מִפְּתָם
וְגַם עַל מַטְתָּה תִּפְרוּשׁ סֵדִין לְבָן וְגַם הַפְּרִים וְהַבְּסִתוֹת
יִהְיוּ נְקִים, וְאִם אֵין לָהּ מִים לְרַחוּץ עֵצְמָה לְכָל הַפְּחוֹת
תִּקְנַח אֶת עֵצְמָה הַיָּטֵב סְבִיב, וְאִם אֵין לָהּ פְּתוּנֹת וְסֵדִין
אַחַר תְּבַדּוּק אֶת הַפְּתוּנֹת וְהַסֵּדִין וְהִזְיֵן וּבְמְקוֹם שֵׁשׁ
טֵינֹף תִּרְחֹץ וְתִנְקָה :

(ח) פְּסִיקַת מַהֲרָה אֵינָה יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת קוֹדֵם סוּף יוֹם חֲמִישִׁי
לְתַחֲלֵת רְאִיתָהּ, וְאֵין חִלּוּק בֵּין שְׂרָאָתָה דָם כִּי
הַחֲמִשָּׁה יָמִים וּבְסוּף יוֹם הַחֲמִישִׁי פְּסִיקָה וּבֵין שְׂרָאָתָה
רַק יוֹם אֶחָד, וְאִפְּלוּ רְאִיתָה טֵפֶת דָּם אַחַת אוֹ מְצָאָה רַק
פְּתָם בְּיָמֵי מַהֲרָתָה צְרִיכָה לְתַמְתִּין ה' יָמִים הַיְיָנוּ יוֹם
הָרְאִיָּה וְעוֹד ד' יָמִים, וְאִפְּלוּ הַתְּחִילָה לְרֹאוֹת בְּסוּף יוֹם
אֶף אַחַר שֶׁהִתְפַּלְּלָה עֲרֵבִית א' אַחַר קִבְּלַת שִׁפְתָּ אִם אֵף
עֲדִיין הָיָה יוֹם נֶחֱשֵׁב מְקַצֵּת הַיּוֹם הַהוּא לְיוֹם אֶחָד
וְתַמְתִּין עוֹד ד' יָמִים, וּבְסוּף יוֹם הַחֲמִישִׁי לְרְאִיתָהּ תִּפְסֹק
בְּמַהֲרָה וּמִמַּחֲרָתוֹ מִיּוֹם הַשֵּׁשִׁי תִּתְחִיל לְסַפֵּר ז' נְקִיב .
הַרְף מִשָּׁל, רְאִיתָה יוֹם א' פ' בְּרְאִישִׁית (בֵּין פְּתַחֲלַת הַיּוֹם
וּבֵין בְּסוּף הַיּוֹם) פּוֹסֶקֶת בְּמַהֲרָה סוּף יוֹם ה' בְּרְאִישִׁית
וּמִמַּחֲרָתוֹ יוֹם הַשֵּׁשִׁי הוּא רְאִישִׁין לְמַסְפֵּר ז' נְקִיב, וּבְסוּף
יוֹם ה' פ' נַח חוֹפֶפֶת וְרוֹחֶצֶת וּבְלִילָה הַשֵּׁשִׁיכָה לְיוֹם ו'
פ' נַח מוֹבֵלֶת לְבַעֲלָה :

(ט) וְזֶה שֵׁאֲמַרְנוּ שֶׁאִפְּלוּ רְאִיתָה טֵפֶת דָּם אוֹ מְצָאָה פְּתָם
צְרִיכָה גַם בֵּן לְתַמְתִּין עַד סוּף יוֹם חֲמִישִׁי לְפְסִיקַת

טהרת ישראל

טהרה, הוא דוקא פשראתה בימי טהרתה, אבל פשראתה או מצאה פתם בימי ספירת ז' נקיים אינה אלא סותרת ספירת ימים הקודמים ואינה צריכה להסתין מראיה זו הימים, ואפילו באותו יום שראתה אם אך פסקה לראות בפסוק היום פוסקת בטהרה ולמחרתו מתחלת לספור ז' נקיים :

(י) בקה לאחר שנמצאה מדם בתולים הפסוק בטהרה סוף יום הרביעי ותתחיל למנות ז' נקיים כיום החמישי (לא בפסיקת טהרה מדם נדה), אך אם בא לה הושת במשך זה הפסיק בטהרה בשאר נשים נדות ביום החמישי לראיתה :

(יא) וכנה שפרסה נדה קודם החתונה או פרסה נדה אחר הפתה טרם הנה החתן עמה, תישאל שאלת חכם באיזה יום תפסיק בטהרה :

(יב) וכן בכל אישה שטבלה וקודם התישמיש ראתה טפת דם או מצאה פתם תעשה שאלת חכם למתי תפסיק בטהרה. גם אישה מהורה שלא היתה עם בעלה בלידה ולמחרתו ראתה טפת דם וכשתספור הימים ואחר פן ז' נקיים תחול ליה טבילתה בשבת שאחר יום טוב ותהיה רחוקה המבילה מהחפיפה גם פן תישאל חכם באיזה יום תפסיק בטהרה :

(יג) יש מקומות נוהגין שאם זמן פסיקת טהרה בשבת ויום טוב, דוחין עד למחר ויש נוהגין לפסוק בטהרה גם בשבת ויום טוב, והפסיקות בשבת או ביום טוב ירחצו בצונן אותו המקום וירכותיה ביד ולא בבגד

(שְׁלֹא תֵבֵא לְיַדֵי סְחִימָה). וְאִם חָל בַּיּוֹם בְּפֹר לֹא תִרְחֹץ
 כָּלֵל אֶלָּא תִקְנַח הַיָּמִב וְאִם עַל יְדֵי קִינּוּחַ לֹא תִנְקָה
 עֲצָמָה מִתֵּר קֵה לְרַחֲוִין אוֹתוֹ הַפְּקוּם. וְאִם חָל בְּתִשְׁעָה
 בָּאָב (אוֹ בְזו' יְמֵי אֲבֹדָה) לֹא תִרְחֹץ כְּמוֹ בַּיּוֹם בְּפֹר וְגַם
 לֹא תִלְבֵּשׁ בְּתוֹנֶת לְבָן אֶלָּא תִלְבֵּשׁ בְּחֹנֶת יִשָּׁן בְּדוּק
 מִכְּתָם :

סימן י"ג. (סְפִירַת ז' הַנְּקִיָּם).

(א) כָּל שִׁבְעַת יְמֵי הַנְּקִיָּם תִּבְדּוֹק עֲצָמָה ב' פְּעָמִים בְּכָל
 יוֹם. פְּעַם אַחַת בְּבֹקֶר וּפְעַם שְׁנִית בְּסוֹף הַיּוֹם
 לַפְּנוֹת עָרֵב. וְגַם תִּעֲיִין עַל חִלּוּקָה אִם לֹא יֵשׁ עָלָיו בְּתָם :
 (ב) וְאִם רָאָתָה בְּאַחַד מִזֵּי הַיָּמִים אֲדוֹמוּמִית אוֹ מְצָאָה בְּתָם
 בְּמַטְרָה סְפִירַת יָמִים הַקּוֹדְמִים וְצָרִיכָה לְהַפְסִיק
 בְּמַטְרָה מַחֲדָשׁ וּלְהַתְחִיל לְסַפֵּר ז' נְקִיָּם אַחֲרָיִם (פְּאֵמֹר
 לְעֵיךְ סִימָן הַקּוֹדֵם סְעִיף ט') :

(ג) בְּשִׁמְצָאָה בְּתָם בַּיָּמִי סְפִירַת הַנְּקִיָּם צָרִיכָה לְזַכּוֹר אִם
 מְצָאָתָהּ בְּג' יָמִים הָרֵאשׁוֹנִים לְסְפִירָתָהּ אוֹ
 אַחַר כֵּן. וְאִם מְצָאָה בְּתָם אַחַד בְּג' יָמִים הָרֵאשׁוֹנִים וְאַחַד
 אַחַר כֵּן לֹא תַחֲלִיף אֶת זֶה בְּזֶה. מִפְּנֵי שְׁצָרִיכָה
 לְהוֹדִיעָה לְמִירָה הוֹרָאָה בְּאִזָּה יוֹם מְצָאָה הַבְּתָם כִּי
 לְפְעָמִים יֵשׁ בְּזֶה חֲסוּק לְדִינָא :

(ד) גַּם הַבְּדִיקוֹת יִשָּׁל שִׁבְעַת יְמֵי הַנְּקִיָּם תִּהְיֶינָה בְּבְדִיקַת
 הַפֶּסֶק מַטְרָה בְּדִין שְׁכַתְּבֵנוּ בְּסִימָן הַקּוֹדֵם סְעִיף
 ד' וְאִם הַבְּדִיקוֹת קָשִׁים לָהּ אִזִּי תִבְדּוֹק עֲצָמָה בְּדִיקוֹת
 מוֹבוֹת בְּדִין רַק בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִיָּמֵי

מִתְרַת יִשְׂרָאֵל

הַסְּפָרָה, וּבִשְׂאֵר ז' הַיָּמִים תִּבְדּוֹק עֲצָמָה בְּדִיקוֹת קָלוֹת.
וּבְדִיעֶבֶד אִם בְּדָקָה בְּאַחַד מִשִּׁבְעַת הַיָּמִים רַק בְּדִיקָה
אַחַת בְּדִין (לְבַד בְּדִיקָה שֶׁל הַפֶּסֶק מִתְּהַרָה) וְכֵן שְׂאֵר
הַבְּדִיקוֹת הָיוּ קָלוֹת סָגִי, אִלּוּם אִם בְּל בְּדִיקוֹת שִׁבְעַת
הַיָּמִים הָיוּ קָלוֹת אִף שֶׁהַבְּדִיקָה שֶׁל הַפֶּסֶק מִתְּהַרָה הִיְתָה
בְּדִין הָרִי הִיא בְּנֶגְדָה:

(ה) אִם עַל יְדֵי אוֹנֵם אוֹ עַל יְדֵי שִׁכְחָה לֹא בְּדָקָה עֲצָמָה
כָּלֵל בַּיּוֹם אֶחָד אוֹ בַּיָּמִים אֶחָדִים בְּאַמְצַע שִׁבְעַת
יָמֵי הַנְּקִיּוֹת, אִם אֵיךְ בְּדָקָה עֲצָמָה בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי (וְאִם אֵיךְ בְּדִיקָה אַחַת בְּשִׁבְעָה יָמֵי הַנְּקִיּוֹת וְגַם
הַבְּדִיקָה שֶׁל הַפֶּסֶק מִתְּהַרָה הָיוּ בְּדִין) מִהֵנִי בְּדִיעֶבֶד:
(ו) וְאִם לֹא בְּדָקָה עֲצָמָה בַּיָּמִים שֶׁבְּנִתִּיִם מִשׁוּם שֶׁהִסִּיחָה
דַּעְתָּה מִדְּמֻנוֹת כְּגוֹן שִׁבְעָה הָיָה מִזְכּוֹן לְנִסּוֹעַ לַעִיר
אַחֲרַת וְאַחַר כֵּן נִשְׂאֵר בְּעֵלְהָ בְּעִיר (וְכֵן בְּדוּמָה) בְּכֹהֲאֵי
גְוֹנָא הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים מִסְּפִירְתָהּ יִפְלוּ, וְצְרִיכָה מִחֲדָשׁ
לְהַפְסִיק בְּמִתְּהַרָה וְלִסְפּוֹר ז' נְקִיּוֹת אַחֲרָיִם:

(ז) הַבְּדִיקוֹת שֶׁל ז' יָמֵי הַנְּקִיּוֹת תִּהְיֶינָה גַם כֵּן (כְּמוֹ בְּבְדִיקָה
שֶׁל הַפֶּסֶק מִתְּהַרָה) רַק לְאוֹר הַיּוֹם וְלֹא לְאוֹר
הַיָּר בְּבִינָה, וְאִם בְּל הַבְּדִיקוֹת אֶפְיָדוּ שֶׁל יוֹם הָרִאשׁוֹן
וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הָיוּ בְּבִינָה לְאוֹר הַיָּר צְרִיכָה לְשְׂאוֹל שְׂאֵלַת
חֲכָם:

(ח) אִם מִסְּפָקָת בְּמִסְפָּר הַיָּמִים שֶׁסְּפָרָה, דְּרָךְ מִשֶׁל אֵינָהּ
יֹדְעַת אִם כְּבֵר סְפָרָה ו' יָמִים אוֹ ה' יָמִים, אֲזַלְיִן
לְחֻמְרָא וְחוֹשֶׁבֶת רַק ה' יָמִים לְמִסְפָּרָה:

(ט) יֵשׁ נָשִׁים בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּכָל בְּדִיקוֹת שְׁחֲרִית מִבְּדִיקוֹת

ז' ימי הנקיים הן אומרות מספר היום לספירתה, כיום ראשון אומרות היום יום אחד וביום השני "היום יום שני" וכן הלאה עד יום השביעי, ותבא עליהן ברכת טוב: יי' פל אשה תשגיח על בתה ועל בלחה שתעשינה הבדיקות ועניני המהרה כדיו, וכן הפת תשאל לאמה או לחמותה או לשכנתה הפשרה שתורה לה דרך ה' תגד בך:

סימן י"ד. (מצות הטבילה בעונתה.

וזמן הטבילה).

(א) מיד באשר פרו ימי שבעת הנקיים אם אה הפעל בעיר מצוה שתלך לטבול ולא תחמיץ את המצוה ליום אחר:

(ב) אם צריך הפעל לנסוע נסיעה וזמן קרוב ליום טבילתה צריך שימתין עד עבור ליל טבילתה, ואם קשה לו להתעכב מתר לו לנסוע:

(ג) מתרת לטבול בליל שבת קדש אם אה לא יבדה לטבול מקודם, ואם יבדה לטבול מקודם אינה טובלת בליל שבת. גם אם בעלה איננו בעיר אינה רשאה לטבול בשבת:

(ד) אם התה יכולה לטבול מקודם ולא טבדה מפני שלא היה בעלה בעיר ובא הפעל לביתו ביום ערב שבת אם מתרת לטבול בליל השבת זה תלוי במנהג מקומות, ויש מקומות שנוהגין התר בפדאי גונא לטבול בשבת:

(א) אֵלֶּה שְׁחֻפּוֹפֶת וְרוֹחֶצֶת עֲצָמָה בְּבֵיתָהּ וְאִין דְּרַבָּה
 לְשֵׁהוֹת בְּבֵית הַטְּבִילָה קֹדֶם מְבִילָתָהּ אִסּוּרָה
 לְכַנּוּם לְבֵית הַטְּבִילָה מִבְּעוֹד יוֹם אִף שֶׁתִּמְבּוֹל בְּיָדָהּ
 כִּי אִם צְרִיכָה לְכַנּוּם לְבֵית הַטְּבִילָה בְּעָרֵב :

(ב) כִּשְׁעָבְרָה וְטְבְּלָה בְּיוֹם אִם הַטְּבִילָה הִיְתָה בְּיוֹם ז' ו'
 לֹא מִהֲנִי כָּלֵל וְצְרִיכָה לְמְבּוֹל עוֹד הַפַּעַם
 בְּיָדָהּ, וְאִם הַטְּבִילָה הִיְתָה בְּיוֹם ח' (אַחַר זְמַן לֵיל
 מְבִילָתָהּ) מִהֲנִי בְּדִיעָבֵד אֵלֶּה שֶׁהִיא עֲדִין אִסּוּרָה לְבַעֲרָה
 עַד הַיְלִידָה וְתִסְתִּיר מְבִילָתָהּ מִבְּעָלָהּ עַד הָעָרֵב :

(ג) אִם עַל יְדֵי אֹנֶם אֵינָה יְכוּלָה לְלַכֵּת לְמְבִילָה בְּיָדָהּ
 מִתְרַת לְמְבּוֹל בְּיוֹם שְׁאַחַר זְמַן לֵיל מְבִילָתָהּ כַּגּוֹן
 בְּיוֹם ח', אֵלֶּה שֶׁצְּרִיכָה לְהַצִּיעַ אֶת אֹנְסָהּ לְפָנֵי חֲכָם
 מוֹרֶה הוֹרָאָה וְאִם הוּא אֹנֶם יִתִּיר לָהּ וְתַעֲשֶׂה אִזּוֹ הַחֲפִיפָה
 גַּם כֵּן בְּיוֹם סְמוּךְ לְמְבִילָהּ דּוֹקָא, (אִךְ לְהִרְחִיק הַחֲפִיפָה
 מִהַטְּבִילָה וְשִׁתְּהִיָּה גַם הַטְּבִילָה בְּיוֹם לֹא יִתִּיר לָהּ הַחֲכָם
 אֲפִילוֹ כִּשְׁהִיָּה אֹנֶם), וְכֵן זֶה בְּיוֹם ח' אֲבָל בְּיוֹם ז'
 לְסִפְרָתָהּ אֵינּוּ מוֹעִיל אֹנֶם כִּי לֹא מִהֲנִי הַטְּבִילָה בְּיוֹם
 שֶׁקֹּדֶם לֵיל מְבִילָתָהּ, וְאִם יִקְרָה מְקָרָה שֶׁל אֹנֶם גְּדוֹל
 שָׂאֵם לֹא תִמְבּוֹל בְּיוֹם ז' לֹא יִהְיֶה לָהּ עוֹד בְּאַפְשָׁרוֹת
 לְמְבּוֹל לֹא בְּיָדָהּ וְלֹא בְּיָמִים הַבָּאִים אַחֲרָי כֵּן בְּכֹהֲאֵי
 גּוֹנָא תִשְׂאֵר לְמוֹרֶה הוֹרָאָה שְׂיוֹרָה לָהּ מִהַ תַּעֲשֶׂה :

(ד) כִּלְהַ קֹּדֶם הַחֲפָה מִתְרַת לְמְבּוֹל בְּיוֹם, וְדוֹקָא בְּיוֹם
 הַשְּׁמִינִי לְסִפְרָתָהּ אֲבָל לֹא בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי
 לְסִפְרָתָהּ, וְאִם יֵשׁ לָהּ הַכְּרַח לְמְבּוֹל בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְקִשָּׁה
 לָהּ לְדַחוֹת הַטְּבִילָה עַד הַיְלִידָה אִזּוֹ תִשְׂאֵר שְׂאֵלֶת חֲכָב.

מִתְרַת יִשְׂרָאֵל

וְהָא דְפָקָה מִתְרַת לְמַבּוּל בַּיּוֹם הַיּוֹנֵי הֲוָא אִם טוֹבְלַת
קוֹדֵם הַחֲפָה אֵךְ אִם טוֹבְלַת אַחֲרֵי הַחֲפָה שְׂוָה הִיא לְשֹׂאֵר
גְּזָמִים וְאִפְּלוּ בְּשִׁטְנֵי אֵינָה טוֹבְלַת בַּיּוֹם רַק בְּלִיזָה :
סִימָן ט"ו. (דִּינֵי תְּצִיזָה בְּטְבִיכָה).

(א) בְּשַׁעַת הַטְּבִיכָה לֹא יִהְיֶה שׁוֹם דְּבַר חוּצָין עַל גּוּפָה,
וְגַם לֹא בְּבֵית הַסְּתָרִים שְׂוָה וְאֵךְ עַל פִּי שְׂאֵין
הַפִּים בָּאִים לְמַהוּמְכָר מְקוֹם צְרִיכָה לְיִהְיֶה רְאוּיִים לְבִיאַת
מַיִם. כְּגוֹנֵה שְׁנַיִם שְׂאֵין צְרִיכָה לְפִתּוּחַ פִּיהָ לְשִׁבְאוּ שֵׁם
הַפִּים בְּכָל זֹאת בְּעֵינֵן שְׂוָה יִהְיֶה שׁוֹם דְּבַר חוּצָין :
(ב) וְלִכֵּן צְרִיכָה לְחֻצוֹן אֶת שְׁנֵי וְלִהְדִּיחַ אֶת פִּיהָ קוֹדֵם
הַטְּבִיכָה, וְאִם מְצָאָה אַחֲרֵי הַטְּבִיכָה דְּבַר חוּצָין
בֵּין שְׁנֵי תַּחְזוֹר וְתַמְבּוּל, וְכֵן אִם מְצָאָה אַחֲרֵי הַטְּבִיכָה
דְּבַר חוּצָין בְּאַחַד מִשְׂאֵר מְקוֹמוֹת בֵּית הַסְּתָרִים אוֹ בֵּית
הַקְּמָטִים שְׂוָה צְרִיכָה לְמַבּוּל עוֹד הַפְּעַם :

(ג) בַּיּוֹם לְכֶתֶה לְבֵית הַטְּבִיכָה לֹא תֹאכַל בְּשֹׂר שְׂקִישָׁה
יִהְיֶה לָּהּ לְחֻצוֹן שְׁנֵי, וְאִם הַטְּבִיכָה הִיא בְּמוֹצָאֵי
שַׁבָּת אוֹ מוֹצָאֵי יוֹם טוֹב תֹּאכַל בְּשֹׂר בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת וְיוֹם
טוֹב אֵךְ שְׂתַנְקָה קוֹדֵם הַטְּבִיכָה אֶת שְׁנֵי הַיִּטְבִּי מְאֹד :
(ד) וְכֵן לֹא תַעֲסִיק בַּיּוֹם לְכֶתֶה לְמַבּוּל בְּדְבָרִים גְּדֻבָּקִים
כְּמוֹ בְּבָצֵק וְשִׁעוּהָ וְכִדּוּמָה :

(ה) צְרִיכָה לְנַקּוֹת אֶת הַחוּטִים מִהַצּוֹאָה לְשִׁבְשֻׁפְתוֹ וְלְשִׁבְפָּנָיו
בְּשִׁפּוּלֵי הַחוּטִים, אֵךְ הַצּוֹאָה לְשִׁבְתוֹךְ הַחוּטִים
כְּגוֹבָה אֵינּוּ חוּצָין. גַּם צְרִיכָה לְהַסִּיר צוֹאֵת הָאֶזְנוֹן עַד
הַמְּקוֹם שֶׁאֵפְשֵׁר לְנַקּוֹת, וְכֵן גַּם תַּנְקָה סְדָקֵי רִגְנֵיהָ שְׂוָה
יִהְיֶה דְּבַר חוּצָין בֵּינֵיהֶם :

(ו) צוֹאָה שְׁתַּחַת הַצְּפוֹרָן חוֹצֵין, גַּם הַצְּפָרְנִים שֶׁל הַיָּדִים וְרַגְלִים נִהְגוּ לְמַלְן וְאִם לֹא נִמְלְתָן חוֹצֵין :

(ז) אִם מְצָאָה אַחַר הַמְּבִילָה צְפוֹרָן אֶחָד שֶׁשָּׂכַחָה לְקַצְצוֹ צְרִיכָה לִישׁוֹר הַצְּפוֹרָן וְלַחְזוֹר וְלִמְבּוֹל, וְאִם מְצָאָתָהּ לְמַחַר פּוֹקֵר תַּעֲשֶׂה שְׂאֵלַת חָכָם :

(ח) כֵּן גַּם אִם לֵיל הַמְּבִילָה הָיְנָה בְּשֵׁפֶת וְשָׂכַחָה לְמֹל צְפוֹרָן אֶחָד בְּעוֹד יוֹם שְׂלֵא תוֹכֵל עִתָּה לְקַצְצוֹ תִשָּׂאֵל עַל זֶה שְׂאֵלַת חָכָם :

(ט) בְּחוֹל-הַפּוֹעֵד טוֹב שְׁתַּחַתּוֹךְ לֵה שְׂפָחָה נְכָרִית אֶת הַצְּפָרְנִים וְאִם קָשָׁה לָהּ עַל יָדֶי נְכָרִית יְכוּנָה לְחַתּוֹךְ בְּעֶצְמָהּ אוֹ עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵלִית אַחֲרֶיהָ, וְרָאוּ שֶׁתִּשְׂוֹד בְּחוֹל-הַפּוֹעֵד בְּאִיזָה יִשְׁנִי לֹא כְדָרֵךְ שְׁנוֹמְלַת הַצְּפָרְנִים בְּכָל פְּעַם :

(י) אִם יֵשׁ לָהּ נִפּוּחַ עַל הַצְּפוֹרָן וְאִינָהּ יְכוּנָה לֹא לְקַצְצוֹ וְלֹא לְנִקּוֹת תַּחְתּוֹ תַּעֲשֶׂה בְּזֶה שְׂאֵלַת חָכָם :

(יא) גִּתְחַב לָהּ קוֹיִן בְּבִשָּׁר אִם קָצַתָּ יוֹצֵא לְחוּץ אוֹ שֶׁהוּא שׂוּה לְבִשָּׁר וּמְקָצַתָּ נִרְאָה, צְרִיכָה לְהוֹצִיא אוֹ

קוֹדֵם הַמְּבִילָה, אִךְ אִם הוּא מִשׁוֹקֵעַ וְעוֹר הַבִּשָּׁר מְחֻפָּה עָלָיו לְנִמְכָּרִי (אִף עַל פִּי יִשְׁנַכֵּר הוּא תַּחַת הָעוֹר) אִינּוּ חוֹצֵין :

(יב) דָּם שֶׁעַל הַמִּפָּה אִם הוּא יָבֵשׁ אוֹ הוּא נִסְרָךְ הָרִי זֶה חוֹצֵין, וְאִם הוּא רַח אִינּוּ חוֹצֵין, וְרִיר (הֵינּוּ מְנַקָּא

וּבְלָשׁוֹן אֲשֶׁרְנִזִּית „אֵיִטְעֵר“) שֶׁפְּתוֹךְ הַמִּפָּה אִינּוּ חוֹצֵין אִם אִךְ הוֹסֵר הַנְּגִיד מֵעַל הַמִּפָּה :

(יג) יָצָא הָרִיר לְחוּץ בְּתוֹךְ ג' יָמִים הָרִי זֶה לֹחַ וְאִינּוּ חוֹצֵין וְאַחַר ג' יָמִים הוּא יָבֵשׁ וְחוֹצֵין :

מהרת פישראל

יד) וְזָכַן בְּשֵׁהקִיזָה לְהַדִּים בְּתוֹךְ ג' יָמִים אֵינּוּ חוֹצֵץ וְאַחַר
ג' יָמִים הוּי יָבֵשׁ וְחוֹצֵץ עַד שִׁתְּרַפָּא מִפֶּת הַהֶקְזָה
לְגַמְרֵי. וְכֵן הוּא הַדִּין בְּשִׁרְמָה שֶׁרֻטַּת עַל בְּשָׂרָה מָרָם
שֶׁנִּתְיַבֵּשׁ אֵינּוּ חוֹצֵץ וְאַחַר כֵּן חוֹצֵץ עַד שִׁתְּרַפָּא :
טו) אִשָּׁה שֵׁשׁ לָהּ חֲמִטִּין אוֹ אַבְעָפוּעוֹת שְׁחִין אוֹ גִּד
שֶׁעַל מִפְּה צְרִיכָה לְשִׁרוֹתָן בְּמִים חֲמִין הַיֵּטֵב
מְאֹד עַד שִׁתְּרַכְכוּ לְגַמְרֵי. וְאִם הֵם יָבֵשׁ צְרִיכָה לְהַסִּירָן.
וְאִם אֵינָה יְכוֹלָה לֹא לְהַסִּירָן וְלֹא לְרַכְכֵן הֵנּוּ חוֹצֵצִין :
טז) רִטְיָה שֶׁעַל מִפְּה חוֹצֵצַת :

יז) אִלוּ מִן הַפְּנִיִּים שֶׁדֶרְכָן לְהִיּוֹת דְּבוּקִין בְּבֶשֶׁר בְּחוּזֵק
צְרִיכָה לְהַסִּירָן עַל יְדֵי חֲמִין אוֹ עַל יְדֵי גְרִירָה
וְאִם לֹא הִסִּירָתָן הוּי חֲצִיצָה וּמִיָּהוּ אִלוּ שְׂאֵי אֶפְסָר לְהַסִּירָן
אֶף עַל יְדֵי גְרִירָה אֵינּוּ חוֹצֵצִין. כֵּן גַּם אוֹתָן פִּינִים קְטַנִּים
שֶׁדֶרְכָן לְהִיּוֹת דְּבוּקִין בְּשִׁעְרוֹת חוֹצֵצִין וְצְרִיכִין לְהַסִּירָן.
אֲבָל אִם מְצָאָה אַחַר הַטְּבִילָה עַל בְּשָׂרָה אוֹ בֵּין שִׁעְרוֹתֶיהָ
פְּרָעוּשׁ אוֹ סַתֵּם פִּינָה מֵהַפְּנִיִּים הַרְגִילִים וְלֹא הִיָּתָה
דְּבוּקָה בְּדִיעְבַד עָלְתָה לָּהּ טְבִילָה :

יח) לְכַלּוֹף שֶׁהוּא מֵהַזֵּיעָה אֵינּוּ חוֹצֵץ. אֲבָל אִם הִלְכְלוּף
הַרְבֵּה וְנִתְיַבֵּשׁ וְנִעְשָׂה פֶּעִין גָּלִיד הָרִי זֶה חֲצִיצָה :
יט) מְלַמְּדִין שֶׁעַל בְּשָׂרָה (הֵינּוּ פֶּשֶׁשׁ פֶּשֶׁטָּה בִּידֵיהָ נֶעֱשֶׂה
כְּעֵין גְּרִגְרִין אִם מְבַצֵּק אוֹ מְטִיט אוֹ מְשָׂאָר
לְכַלּוֹף) וְנִשְׂאָר אוֹתָן מְלַמְּדִין עַל יְדֵיהָ אוֹ עַל בְּשָׂר גּוֹפָה,
הֵנּוּ חוֹצֵצִין :

כ) לְכַלּוֹף מְשֻׁרָף שֶׁגַּם פְּרוֹת אוֹ מְטִיט אֶפִּילוּ הוּא וְלֹחַ
חוֹצֵץ. וְדָם דִּין וְחֻקָּב וְדָבֵשׁ חוֹצֵצִין אִם הִלְכְלוּף

מָהם הוּא יָבֵשׁ (וּבְרַם אָפִילוּ רַק נִסְרָךְ שֶׁהִתְחִיל לְהִתְיַבֵּשׁ)
 או אֲפִילוּ לֹח אֶלְפָא שֵׁשׁ מְפִיטוֹת בְּאִפֵּן שֶׁמִּקְפִידִין עָלָיו:
 (כא) צָבַע שְׂצוּבָעִין הַנָּשִׁים אֶת יְדֵיהֶן וּפְגִיחָן לְנוֹי וְאִין
 בְּהַצָּבַע מִמַּשׁ וְכֵן אִשָּׁה שֶׁאוּמְנָתָה לְצַבּוּעַ

וְיָדֶיהָ צְבוּעוֹת וְאִין מִמַּשׁ בְּהַצָּבַע, אִין זוֹ חֲצִיצָה :

(כב) אִם נִגְעָה דְרָךְ יְרִידָתָהּ לְמִקְוֵה בְיֹרֵה וְנִתְפַחְמָה
 בְּשָׂרָהּ מֵעַט אִין זוֹ חֲצִיצָה, וְלִכֵּן אִם מְצָאָה אַחֵר

הַמְבִיָּלָה אֵיזָה שְׁחֲרוּרִית עַל גּוּפָהּ מֵעֵשֶׂן הַמְרַחֵץ וּבְדוּמָה
 (שְׂאִין מִמַּשׁ בְּזָה) אֵינָה צְרִיכָה לְטָבוּל עוֹד הַפֶּעַם :

(כג) לְפִלּוֹף (צוֹאת הָעֵין) שְׁחוּץ לְעֵין אֲפִילוּ הוּא לֹח חוּצָין.
 וְהַלְפִלוֹף שֶׁבְתוֹךְ הָעֵין אִם הוּא לֹח אֵינּוּ חוּצָין

וְאִם נִתְיַבֵּשׁ אוֹ שֶׁהִתְחִיל לְהִיּוֹת יְרוּק הִנְהוּ חוּצָין :

(כד) לֹא תֵהֵא שׁוּם שְׁעָרָה סְבוּכָה אוֹ קְשׁוּרָה, וְאִם הִיָּתָה
 שְׁעָרָה אַחַת קְשׁוּרָה (וְיֵשׁ שֶׁמִּקְפִידוֹת עַל פְּגוּן

דָּא) הֵינּוּ חֲצִיצָה :

(כה) אִם שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת דְּבוּקוֹת בְּטֵיט וּבְדוּמָה, וְכִמּוֹ כֵּן
 אִם שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת מְגַבּוֹת עֵינִיָּה שְׁלֵמָטָה מְדַבְּקוֹת

בְּשִׁלְמַעְרָה הֵינּוּ חֲצִיצָה, גַּם הַשְּׁעָרוֹת בְּמִקְוֹמוֹת הַזְּעָה
 אִם הֵנּוּ דְבוּקוֹת מִחֲמַת הַזְּעָה הֵינּוּ חֲצִיצָה :

(כו) אִשָּׁה שֵׁשׁ לָהּ קְלִיעוֹת שְׁעָרוֹת דְּבוּקוֹת (שְׁקוּרִין
 בְּלִשׁוֹן אֲשַׁבְּנוּ, מֵאֵהֶר-לֵאקֵעוּ וּבְרוּסִיא קוּרִין

לְזָה "קְאֵלְמַנְעִים") וְיֵשׁ סְפָנָה לְהַסִּירָן לֹא חִיּוּצִי, וְצְרִיכָה
 לְהִשְׁחִיחַת בְּמִים עַד שֶׁיִּכְנָסוּ בָּהֶם הַמִּים וְאֲפִילוּ יֵשׁ בְּאוֹתָן

לְהַקְלֵמְנְעִים אֵיזָה חוּטִין שְׂאִי אֲפִשֵׁר לְהַסִּירָן אִם אֵינּוּ
 נִרְאִין חוּטִין בְּחוּץ לֹא חִיּוּצִי :

מהרת ישראל

(נו) תהא גזרה להסיר קודם הטבילה הפצעות ונזמים
(כח) אשה שנפלו שניה ועשו לה שנים תחובות, תחלצ
קודם הטבילה, ואם קשה לה לה לחלצ תשא
למורה הוראה:

(כט) האשה שמוכרת בשביל רפואה, לסתום נקבי שניה
בכסה או בזהב שקורין פדומבירין" (אשר
נהגו בזמננו להקל בזה) לכל הפחות תעשה זאת על
ידי מומחה שתהיה סתימה מעליותא וישרה וחלקה.
אבל אם הסתימה לא נעשתה בטוב פגון שמוכנת
לנפול או שתצטרך להסירה או פגון שאינה חלקה
ובוקמת מעט מחוץ לעצם השן, תשאל על זאת שאלת
חכם:

(ל) גם אשה הנושאת מבעת ברחמה לרפואה תשאל
שארה פיצד לתנהג בטבילתה:

סימן ט"ז. (מדיני הפיפה ורחיצה שקודם
הטבילה.)

(א) קודם הטבילה תרחץ פחמין את כל גופה וביחוד
במקומות הקמטין ובבית הסתרים, ותבדוק
את כל גופה במקום שיכולה לראות בעיניה ולמשמע
פידה שלא ישאר שום חציצה, ותטול את כל צפרני
ידיה ורגליה, ותחוף ותסרוק במסרק כל שערוותיה שלא
תהיה אף שיערה אחת קשורה או דבוקה בשיערה אחרת
ואחר החפיפה תדיח את כל גופה מראש ועד בפה רג
במים חמין:

(ב) אֵלֶּיךָ הַנְּשִׂימוֹת הַהוֹדוּת מִן הָאֲמֻבְטִי לְהַמְקוֹה בְּרַגְלִים יַחְפּוֹת עַל הַרְצָפָה וְעַל הַמְדַרְגּוֹת וְלִפְעָמִים יִשְׁמַע עֵפֶר אוֹ צְרוּרוֹת, אֲזַי בָּעֵת שֶׁיִּבְאֹו רַגְלֵיהֶן אֶל מִי הַמְקוֹה צְרוּכּוֹת לְהַדִּיחַ בַּפּוֹת רַגְלֵיהֶן וּבֵין הָאֲצָבָעוֹת וּלְהַשְׁגִּיחַ שְׂיֵהִיָּה שֵׁם נָקִי.

(ג) הַחֲפִיפָה וְהַרְחִיצָה תְּהֵינָה בַּמִּים וְלֹא בַשָּׂאֵר מֵשְׂקִים וְהַמִּים יִהְיוּ חֲמִין וְלֹא קְרִיִם, וּבְפֶרֶט הַחֲפִיפָה בְּרֹאשׁ שֶׁצְרוּכָה לְהוֹת דּוֹקָא בַּמִּים חֲמִין, וּסְרִיקַת הַשְּׂעָר תְּהִיָּה דּוֹקָא בַשְּׂעֵת רְחִיצָה בְּחֲמִין, וְנִהְיֶה כִּהְיוֹם לְחוּף גַּם בְּבוֹרִית ('מִיּוֹף' בְּלִשׁוֹן אֲשֶׁרנֻזִית) שֶׁזֶה מְנַקֶּה הַיִּטְב, אֲךָ לֹא תִשְׁפֹּשֶׁף בַּשָּׂאֵר מִיָּנִים, וְגַם בְּבוֹרִית לֹא תִשְׁפֹּשֶׁף הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵדַאי כִּי הַרְבּוּי הַיִּתְרָה יִסְדָּבֵק הַשְּׂעָר:

(ד) אִם סְרָקָה שֶׁעֲרוֹת רֹאשָׁה בְּשָׂהִיו יִבְשׁוֹת אִם שֶׁאֲחַר כֵּן רְחִיצָה רֹאשָׁה בְּחֲמִין לֹא מֵהֵנִי, וּמִכָּל שֵׁכֵן אִם לֹא סְרָקָה שֶׁעֲרוֹתֶיהָ כָּלֵל אִם עַל פִּי שֶׁלֹּא הָיוּ הַשְּׂעֲרוֹת הַבּוֹקוֹת אֵינָה מוֹעִיל מְבִדְתָהּ.

(ה) אִם לֹא עֵינָה עַל גּוֹפָה לְרֹאוֹת אִם הוּא נָקִי (אֲפִילוֹ אִם חֲפִפָה וּסְרָקָה שֶׁעֲרוֹתֶיהָ) אֵינָה מוֹעִיל מְבִדְתָהּ, וְאִם עַל פִּי שֶׁאֲחַר הַמְבִּיָּה בְּדָקָה כָּל גּוֹפָה וְלֹא מְצָאָה שׁוֹם דְּבַר חוּצִין צְרוּכָה לְמַבּוּל מִחֲדָשׁ.

(ו) וְאִם עֵינָה עַל גּוֹפָה אֲלֹא שֶׁשְׂכָחָה לְעֵינַי בְּמִקּוֹם בַּיִת הַסְּתָרִים, וְאֲחַר כֵּן אֲחַר הַמְבִּיָּה בְּדָקָה וְלֹא מְצָאָה שׁוֹם דְּבַר חוּצִין אֵינָה מְחִיבַת לְמַבּוּל עוֹד הַפְּעַם.

(ז) בֵּין הַחֲפִיפָה לְמְבִילָה תּוֹחֵר שֶׁלֹּא תִתְלַכְּקֶה בְּשׁוֹם דְּבַר

מִתְרַת יִשְׂרָאֵל

(ג) אִין קָה לְאָכּוֹל בֵּינִיתִים). וְאִם נִתְעַסְקָה בְּדָבָר שְׂיִשׁ קְחוּשׁ שְׂמָא מִנְפָּה עֲצֻמָּה בְּגוֹן לְשִׁקְחָה עַל יְדֵיהָ תִינּוֹק שְׂהֵיהָ מְרוֹכְקָה אוֹ עֲסָקָה בְּדָבָרִים הַנְּדָבָקִים, וְלֹא עֵינָה אַחַר כֵּן עוֹד הַפְּעַם עַל נִפְשָׁה קוֹדֵם הַמְּבִיָּדָה, אִף עַל פִּי שְׂבִדְקָה עֲצֻמָּה אַחַר הַמְּבִיָּדָה וְלֹא מִצָּאָה עָלֶיהָ שׁוּם דְּבַר חוּצָין, לֹא עָקְתָּה קָה מְבִיָּדָה, וְאַחֲרֵי בְּדִיקָה עַל גּוֹפָה צְרִיבָה לְמַבּוּל עוֹד הַפְּעַם.

(ה) הַחֲפִיפָה צְרִיבָה לְהִיּוֹת לְכַתְחִילָה בַּיּוֹם וְגַם סְמוּךְ לְמְבִיָּדָה, וְכֵן תִּתְחִיל הַחֲפִיפָה בְּעוֹד יוֹם (הַיְינוּ בְּסוּף יוֹם הַיְטְבִיעִי) וְתִתְעַסֵּק בָּזֶה עַד אַחַר צֵאת הַבּוֹכָבִים, וְיִמֵּד אַחַר הַחֲפִיפָה תְּמַבּוּל.

(ו) אִם עַל יְדֵי סִבָּה לֹא חֲפָפָה עֲצֻמָּה בְּעוֹד יוֹם, תִּתְעַשֶּׂה כָּל הַחֲפִיפָה וְהִרְחִיצָה בְּלִילָה, אִף בְּתַנְאֵי שְׂלֹא תִהְיֶה בְּהוֹדָה לְבֵיתָהּ, וְלֹא תִמְהַר עֲצֻמָּה וְתִתְעַשֶּׂה בְּמִתְנִינּוֹת וּכְרֹאוֹי.

(ז) וְכֵן אִם אֵי אֶפְשֵׁר לָהּ קְחוּף גַּם בְּלִילָה תּוֹכֵל בְּעִשׂוֹת כָּד הַחֲפִיפָה בַּיּוֹם, אֲלֵא שְׂתַעֲיִן וְתִבְדּוֹק עַל עֲצֻמָּה עוֹד הַפְּעַם גַּם בְּלִילָה קוֹדֵם הַמְּבִיָּדָה.

(ח) אִם חָל מְבִיָּדָתָה בְּגִיל שְׂבִת־קָדֵשׁ תִּתְעַשֶּׂה כָּד הַחֲפִיפָה וְהִרְחִיצָה בְּעָרֵב שְׂבִת בְּעוֹד יוֹם (וְלֹא תִתְמַשֵּׁךְ חֲלִיקָה עַד בֵּין הַיְטְבִיעִי שְׂשׁוֹת שְׂלֹא תִחַלֵּל שְׂבִת, וְאַחַר כֵּן תִּתְקַדֵּשׁ לְבֵיתָהּ לְהַדְלִיק הַנְּרוֹת, וּבֵינִיתִים תִּשְׁמֹר אֶת עֲצֻמָּה מִשׁוּם לִיכְלוּף, וּבְבִיָּדָה אַחַר צֵאת הַבּוֹכָבִים תְּמַבּוּל, וְתַעֲיִן עוֹד הַפְּעַם עַל גּוֹפָה קוֹדֵם הַמְּבִיָּדָה בְּכִסְעֵיהָ הַקּוֹדֵם.

(י) אִם נִתְאַחֲרָה וְלֹא יֵשׁ לָהּ עוֹד שָׁהוֹת לְגִמּוֹר חֲפִיפְתָּהּ
 וְלִשְׁבוֹב לְבֵיתָהּ לְהַדְלִיק הַנְּרוֹת בְּזִמְנָהּ תִּצְדֵּק לְבַעֲלָהּ
 שֶׁהוּא יְדַלֵּיק הַנְּרוֹת בְּדֵי שְׂלֵא תִצְטָמֵךְ לְמַהֵר חֲפִיפְתָּהּ
 בְּשִׁבִיב הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת. אוּלַם אִם רוֹאָה שֶׁתִּתְמַשֵּׁךְ
 חֲפִיפְתָּהּ וְלֹא תוּכַל לְגַמְרָהּ בְּעוֹד יוֹם קוֹדֵם שֶׁתְּקִיעַת הַחֲמָה
 אֲזִי תִדְרָחָה הַטְּבִילָה לְיוֹם אַחֵר:

(י) וְכֵן הוּא הַדִּין נְכוֹן בְּשִׁחַל הַטְּבִילָה בְּלֵיל יוֹם טוֹב צְרִיכָה
 גַּם בֵּין לַעֲשׂוֹת הַכֹּל בְּאִמּוֹר בְּסַעֲף הַקּוֹדֵם, רַק
 שְׂאִין צְרִיכָה לְדַקֵּק לְבֵיתָהּ בֵּין חֲפִיפָה לְטְבִילָה לְהַדְלִיק
 הַנְּרוֹת אֲלֵא תִמְתֵּן שֶׁם בְּבֵית הַטְּבִילָה עַד הַיְלִיָּה
 וְתִטְבוֹה, וְאַחֵר הַטְּבִילָה בְּלִילָה תִדְלִיק הַנְּרוֹת.

(י) חַל טְבִילָתָהּ בְּלֵיל מוֹצָאֵי שַׁבָּת (וְכֵן מוֹצָאֵי יוֹם טוֹב)
 תִּרְחִין וְתַחֲוֶה אֶת עֵצְמָהּ בְּרֹאֵי בְּעֶרְב שַׁבָּת בַּיּוֹם,
 וְתִזְהַר עֲצְמָהּ מִכָּל מְנוּפֵת שְׂלֵא תִתְלַכְכֵּךְ בְּשׂוֹם דְּבָר,
 וְאִם נִחוּץ לָהּ לְנַגּוֹעַ בְּדַבְרִים הַנְּדַבְּקִים תִּרְחִין בְּכָל פְּעַם
 אֶת יְדֶיהָ שְׂלֵא יִשָּׂאֵר עֲלֵיהֶם שׂוֹם חֲצִיצָה, וְלִמּוֹצָאֵי שַׁבָּת
 קוֹדֵם הַטְּבִילָה תִּרְחִין וְתַחֲוֶה עֵצְמָהּ עוֹד הַפְּעַם וְתַחֲצוֹץ
 שׂוֹב שְׁנִיָּה וְתִנְקָה אֶת בֵּית הַסְּתָרִים וְתַעֲיִין עַל גּוֹפָהּ בְּשִׁתֵּי
 הַפְּעָמִים הַיָּנוּ בְּעַת חֲפִיפָה בְּעֶרְב שַׁבָּת וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת
 קוֹדֵם הַטְּבִילָה. וְכֵן הוּא הַדִּין בְּשִׁחַל שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים
 סְמוּכִים לְשַׁבָּת כְּגוֹן בַּיּוֹם ה' ו' וְחַל טְבִילָתָהּ לַיִל מוֹצָאֵי
 שַׁבָּת תַּעֲשֶׂה רְחִיצָה וְחֲפִיפָה הַכֹּל בְּאִמּוֹר בֹּהַ.

(י) בְּמָקוֹם שְׂאִינָהּ יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת חֲפִיפָה בְּבֵית מְרַחֵן
 שֶׁבְּבֵית הַטְּבִילָה וְעוֹשֶׂה חֲפִיפָה בְּמָקוֹב
 אַחֵר וּמִשָּׁם הוֹרֶכֶת לְבֵית הַטְּבִילָה תִּשָּׂא אֶתָּה מִסְרָךְ

מִהֲרַת יִשְׂרָאֵל

וּבַבַּיִת הַטְּבִילָה תִּסְרוּק שְׁעָרוֹתֶיהָ עוֹד הַפְּעַם :
סִימָן י"ז. (דִּינֵי הַטְּבִילָה).

(א) צְרִיכָה לְשַׁטְּבוֹל אֶת כָּל גּוֹפָה וְאֶת כָּל שְׁעָרוֹתֶיהָ
בַּפְּעַם אַחַת, וְאִם כִּשְׁטְבָהּ יֵצֵא מִקְצַת אֶבֶר
לְחוּץ אֶף עַל פִּי שְׂאֵחַר בֵּין טְבִילָה אֶת מִקְצַת הָאֶבֶר
הַהוּא אֵין זֶה טְבִילָה, וְאִפִּילוּ הָיָה כָּל גּוֹפָה וְשְׁעָרוֹתֶיהָ
בַּפְּעַם בַּקְּצַת מִשְׁעָרָה אַחַת יֵצֵא חוּץ לְמִזְבֵּחַ אֵין
טְבִילָתָהּ טְבִילָה כְּלָה, וְאִינָה מוֹעִיכָה הַטְּבִילָה אֶלֶּא
דּוֹקָא כְּשֵׁי־עֲבָרוּ מִי הַפְּקוּדָה מֵעַל כָּל גּוֹפָה וְשְׁעָרוֹתֶיהָ
בְּבֵת אַחַת.

(ב) לֹא תִטְבּוֹל בְּקוֹמָה זְקוּפָה אוֹ כְּשֶׁהִיא יוֹשֶׁבֶת אוֹ
כְּשֶׁהִיא שׁוֹחָה וְכַפּוּפָה יוֹתֵר מִדְּאֵי כִּי יֵשׁ
מִקּוֹמוֹת שְׂמֻסְתָּתִים בָּהּ עַל יְדֵי כָּהֵן.

(ג) אֶלֶּא תִטְבּוֹל כְּשֶׁתִּשְׁחָה מְעַט בְּדֶרֶךְ שֶׁהִיא שׁוֹחָה
בְּשָׁעָה שְׁלִישִׁית, וְיִדְיָה וְרִנְיָה תִּהְיֶינָה בְּדֶרֶךְ
שֶׁהוֹלְכֵת בְּשׁוּק (וְלֹא תִהְיֶינָה דְבוֹקוֹת לְגוֹף אוֹ זֶה קָו), וְאִם
טְבִילָה בְּקוֹמָה זְקוּפָה אוֹ כְּפּוּפָה הִרְבֵּה צְרִיכָה לְטְבּוֹל
עוֹד הַפְּעַם, וְאִם קָשָׁה לָהּ לְטְבּוֹל עוֹד הַפְּעַם תַּעֲשֶׂה
שְׂאֵלַת חָכָם.

(ד) לֹא תַעֲצוֹם אֶת עֵינֶיהָ בְּיוֹתֵר וְלֹא תִפְתַּחֶם בְּיוֹתֵר, כִּי
עַל יְדֵי זֶה נֶעֱשִׂים קָמָטִים לְמוֹעֵלָה אוֹ לְמִטָּה
מֵעֵינֶיהָ, אֶלֶּא תִסְגְּרֶם בְּרַפְּיוֹן.

(ה) לֹא תִקְפּוּן פִּיהָ יוֹתֵר מִדְּאֵי וְאִינָה צְרִיכָה לְפִתּוּחַ
אוֹתָהּ, אֶלֶּא תִשּׁוּק שְׂפָתוֹתֶיהָ זֶה קָו בְּדְבוּק בִּינוּנֵי.

(ו) עֲצִמָה אֶת עֵינֶיהָ בְּיוֹתֵר, אוֹ מְפָצָה פִּיהָ בְּחֻזְקָה אוֹ
מְנַדָּה

סָנְרָה יְדִיהָ, או דַּחְקָה אֶצְפְּעוֹת יְדִיהָ, או רִנְגִיָּה זוּ קִזַּז, לא עָלְתָה קָה מְבִיָּקָה.

(ז) נִתְּנָה שְׁעֵרוֹתֶיהָ בְּפִיהָ וּמְבִיָּקָה לֹא עָלְתָה קָה מְבִיָּקָה, כִּי לֹא בָאוּ הַפְּמִים עַל שְׁעֵרוֹתֶיהָ שֶׁבְּפִיהָ.

(ח) אַחֲרֵי שֶׁצָּאָה מִהַמְּבִיָּקָה אֵינָה צְרִיכָה לְחִשּׁוֹשׁ שָׁמָּה מְבִיָּקָה בְּקוֹמָה זְקוּפָה אוּ פְּפוּפָה אוּ שָׁמָּה עֲצֻמָּה עֵינֶיהָ אוּ פִיהָ אוּ דַחְקָה יְדִיהָ וּרְנִיָּה, דְּבִכְנֹן זֶה לֹא חִיִּישָׁנָה מְסַפֵּק. אֲבָל אִם הִיא מְסַפֵּקֶת שָׁמָּה יֵצֵאת שְׁעָרָה חוּץ לַפֶּה בְּשַׁעַת מְבִיָּקָה אוּ שֵׁשׁ לָהּ סִפֵּק בְּחִצּוּצָה, לֹא נִטְהָרָה מְסַפֵּק, וּמְחִיבֶת לְטָבֹל עוֹד הַפְּעַם.

(ט) בַּעַת הַמְּבִיָּקָה לֹא תִעָצֹר עֲצֻמָּה מִצְרָכֵי גְדוּלִים אוּ מִקְטָנִים, וְכֵן צְרִיכָה מִקּוֹדֵם לְהַטִּיל מַיִם וְלִבְדוֹק עֲצֻמָּה לְגְדוּלִים כְּדִי שֶׁלֹּא תִצְטָרֵף לְעָצֹר עֲצֻמָּה בְּשַׁעַת שְׁמוּבְלָתָה:

(י) לֹא תֵאָחֲזוּ בָּהּ חֲבֵרָתָהּ בְּשַׁעַת שְׁמוּבְלָתָהּ, וְאִם אֵינָה יְכוּוָּה לְטָבֹל בְּעֲצֻמָּה וּצְרִיכָה שֶׁחֲבֵרָתָהּ תִּחְזֹק אוֹתָהּ אֲזִי תֵשִׁים חֲבֵרָתָהּ אֶת יְדֶיהָ בְּהַמְּקוֹנָה בְּתוֹךְ הַמַּיִם, וְשֶׁם לְטַטְּהָ מִן הַמַּיִם תִּחְזֹק בָּהּ, וּבְכֵן זֹאת לֹא תֵאָחֲזוּ בָּהּ בְּכַח חֲזֹק:

(יא) בְּשַׁעַת הַמְּבִיָּקָה תִּעֲמֹד אֶצְמָה אִשָּׁה יְהוּדִית גְּדוּלָּה (הַיְוִנָּה שֶׁתְּהִיָּה לְכָל הַפְּהוֹת וְיֹתֵר מִ"ב שָׁנִים) שֶׁתִּשְׁנֶנָּה וְתִרְאֶה יְשׁוּהוּ הַפְּמִים מְכַסִּים אֶת פִּלָּהּ וְלֹא יִשָּׂאֵר מִשְׁעַר רֹאשָׁהּ חוּץ לַפְּמִים:

כִּי אִם אֵין קָה מִי שֶׁתִּעֲמֹד אֶצְמָה אוּ שֶׁתִּטְבֹּל בְּמַיִם

טהרת ישראל

שָׁמַם הַטְּבִילָה הַהִיא מְחִיבַת לְהִיּוֹת פְּרָאוּי וּבְהִלְכָה
בְּכָר זֹאת לֹא תִבְרָךְ אֶז בְּרַכַּת הַטְּבִילָה, כִּי בְּעֵינַי הַבְּרָכָה
יֵשׁ פְּמָה חֲלוּקֵי דִינָיִם :

סימן י"ח. (מדין המקוה).

(א) מִי הַמְּקוֹה אֵף יֵשֵׁשׁ בָּהֶם הַרְפָּה יוֹתֵר מִכְּשִׁיעוֹר
אַרְבָּעִים סָאָה, צְרִיכִים לְשִׁהוּי גְבוּהִים לֹא פָחוֹת
מִחֲצֵי אַמָּה (הֵינֵנו ג' טַפָּחִים) מִמַּעַל לַטְּבוּרָה, וְהוּא עַד
חֲצֵי הַחֹזֶה, וְיִשְׁעוֹר זֶה הוּא רָבֵל אִשָּׁה לְפִי קוּמְתָה יִשְׁקָה :
(ב) וְאִם נִתְמַעֲטוּ מִי הַמְּקוֹה וְנִבְהָם אֵינָם אֵף כְּשִׁיעוֹר זֶרֶת
מִמַּעַל לַטְּבוּרָה לֹא תִטְבֹּל עַד שִׁזְזִיפוּ מִיָּם
וְיִהְיוּ נִבְהָם כְּשִׁיעוֹר הָרָאוּי :

(ג) וּבַעֲת דוּחַק גְּדוֹל, לְשִׁהוּיִם נְמוּכִין וְאִין יִכְוֵדוּן לְמַלְא
הַחֲסָרוֹן, אִזוּ תִטְבֹּל עֲצָמָה בְּדֶרֶךְ הַשְּׂבָבָה
יִשְׁתַּיְשָׁב עֲצָמָה בְּקַרְקָעוֹת הַמְּקוֹה בְּעֵינַי שִׁיכְסוּ הַמַּיִם
כֹּל מְקוּמוֹת גּוּפָה, וְאִם קָשָׁה לָהּ לְטְבֹל בְּדֶרֶךְ הַשְּׂבָבָה
יֵשׁ מְקַלֵּין לְטְבֹל פְּאוּפֵן הַזֶּה יִשְׁתַּיְשָׁב מִתְחִלָּה לְאִם לְאִם
בַּמַּיִם עַד צוּאָרָה וְאַחֲרֵי כֵן תִּשְׁחָה וְתִטְבֹּל (וּבְאוּפֵן זֶה
רָבֵל הַפָּחוֹת לֹא יִתְהַוֶּה שׁוּם קָמַט בְּבִשְׂרָה קוּדֵם יֵיכְנוּם
מְקוּם הַקָּמַט בַּמַּיִם), וְלֹא תִטְבֹּל בְּכִהְאֵי גּוּנָא אֵלְפָא
בְּדִלִית לָהּ בְּרִירָה אַחֲרֵת, לְבִתְחִלָּה תִטְבֹּל דוּקָא בַּמְּקוֹה
לְשִׁמּוּמִיהָ גְבוּהִים ג' טַפָּחִים מִטְּבוּרָה :

(ד) וְכֵן זֶה בַּמְּקוֹה יֵשֵׁשׁ בָּהּ יוֹתֵר מִשִּׁיעוֹר מְקוֹה לְשִׁהוּי
אַרְבָּעִים סָאָה, אֲבָל אִם אִין בָּהּ שִׁיעוֹר מְקוֹה אֵינֵנו
מוֹעִיל כֹּל אֵף לְשִׁתְּטְבוּרָה בְּדֶרֶךְ הַשְּׂבָבָה כְּדֵי וְאֵף
לְשִׁבּוּרָאֵי כְּסוּ הַמַּיִם אֶת כָּל זְמַקְמוֹתֵי גּוּפָה :
בְּקַרְקָעוֹת

(ה) בקרקעות המקנה לא יהיו רפס וטיט, מחשש שמא יפנם מעט טיט בין סדקי רגליה ויחצוין:

(ו) אם רוצים להניח איזה דבר על קרקעות המקנה שפעמור עליו בשעת טבילתה (אם מפני שיש טיט בקרקעות המקנה או מפני שהמים גבוהים יותר מקומתה) לא יצוה את הדבר בלא שאלת פי החכם, כי יש דברים רבים שאסורה לעמוד עליהם בשעת טבילתה:

(ז) יצריך פך בקן לבעת אם נסדק אחר טבולתי המקנה וטי המקנה יוצאים דרך הסדק, אף על פי שגם מהסדק ולמטה ישאר שיעור מקנה, מחויב למרח בטיט לסתום את הסדק קודם שתטבול בה שום אישה ואם היעת דחוקה שאי אפשר לו למרח בטיט ורוצה לסתום הסדק לפי שעה בדבר אחר או בחתיכת מטלית לא יעשה זאת בלא חכם:

(ח) נשפתנו מי המקנה ואין להם גון מים, אם היה השנוי על ידי שנפל בתוכה איזה דבר, יעשו שאלת חכם:

(ט) בפקר מקום שעושין מקנה אין לעשותה פי אם על ידי רב גדול בתורה:

(י) וכל רב בעירו צריך שיעמוד הוא או ימנה משגיחים תלמידי חכמים שיעמדו בעת שיחלף הפך את מי המקנה וישגיחו בעת ירידת המים הפשרים להמקנה. והרב או המשגיחים החכמים יורו להפך ולהאשה העומדת על הטבילה את הענינים שצריכים לדעת ויצינו

מהרת ישראל

קָהָם סִימָנִים (פְּכוּתֵי הַמְּקוֹה וּכְדוּמָה) עַד פְּמָה צָרִיךְ
לֵהוּיֹת גּוֹבֵה הַפְּיֹם :

(יא) בְּמִקְוֹמוֹתֵינוּ נִהְגוּ לְהַקְדִּיף דְּחַמִּים אֶת הַמְּקוֹה, וּבְקִיד
שִׁבְתָּ לֹא יִהְיֶה הַפְּיֹם חֲפוּיִן הַרְבֵּה אֶלְיָא
פּוֹשְׁרִין :

(יב) לֹא תִמְבּוֹקְנָה בְּנִהְרוֹת. וְאִם הוּא מְקוֹם שְׂאִין שָׁם
מְקוֹה בְּמִצִּיאוֹת וְיֵשׁ שָׁם נִהְרֵי תִשְׂאֵל לְהַרְבֵּי מוֹרָה
הוֹרָאָה :

